PROLETARYA PARTİSİNİN REORGANİZASYONU VE HALK KURTULUŞ CEPHESİ İÇİN

devrimci derleniş

YIL : 1 SAYI : 2 — 6 AĞUSTOS 1977 — SİYASİ GAZETE — FİATI : 250 Krş.

HÜKÜMET KURULDU BUNALIM BİTTİ Mİ ?

1,5—2 Ay — hatta erken seçimden de önce başlayan — Hükümet bunalımı hiç değilse şimdilik sona ermiş gibi görünüyor. Ama aslında bunalım bir süre daha süreceğe benzer. Şöyle ki: Yeni MC hükümeti uzun süre hükümet edemiyecek. «Çatı çatırdayacak». Çünkü; Finans — Kapitalistlerin son senelerde habire işledikleri ve kendileri için daha güçlü bir hükümet şekli olan CHP — AP koalisyonunun şartlarını gayet başarılı bir şekilde oluşturdular ve CHP'ye evet dedirttiler. İş AP'nin bunu kabullenmesine kalıyor. O ise zaten mesele değil. Finans beyleri kendilerine en sadık partiye mi istediği şeyi yaptıramıyacak? Yalnız kitabına uydurarak yapmaları lazım. Kendilerini gizleyebilmek ve oyunun perde arkasında oynandığının halk yığınlarınca bilinmemesi için normal prosedürü (Yeni MC koalisyonu denemesini) izlemek zorundadır.

Bir süre sonra bunun da iflası görülünce CHP Genel Başkanı Ecevit'e nasıl «Türkiye olaganüstü koşullar içinde dir. Olağanüstü ağır sorunlarla karşı karşıyadır. Onun için olağan zamanlarda akla gelmeyecek veya içlere sindirilemiyecek bazı çözümler olağanüstü durumlarda düşünülebilmelidir, denenmelidir.» dedirttiyse aynı şeyi AP'ye de çok rahatça söyletir.

Böylece her iki partinin (özellikle CHP'nin) oy tabanının gerçekten başka çözüm yokmuş gibi Finans — Kapitalistlerin bu isteğine boyun eğmesi partilerinin bu konudaki girişimlerine itiraz getirmemesi sağlanmış olur.

Zaten Bezirgan Partilerin de görevi bu değilmi: Efendilerine hizmet ederken halkı da peşinden sürüklemesini becerebilmek. Bir avuç Finans Oligarşisinin her türlü kanunsuz ve kanlı girişimini demokrasiciliğimize uydurup meşru gibi göstermek. Meseleyi biraz da erken seçim arifesinden alırsak konu daha da açıklık kazanacak.

Bildiğimiz gibi hakim sınıfların isteği üzerine seçimler erken yapıldı. O günlerde Cumhuriyet muhabiri Hasan Cemal'in kendileriyle yaptığı röpörtajda beylerimiz bu isteklerinin gerekçelerini şöyle dile getiriyorlardı. «Bu günkü parlamento aritmetiği ile yol alabilmenin, mevcut çıkmazdan sıyrılabilmenin olanağı kalmadı da ondan...» (Seçim öncesedinden iş çevreleri, Hasan Cemal Cumhuriyet 17 Nisan 1977) «Erken seçimin savunulmasının nedeni, Türkiye'nin içinde bulunduğu ekonomik çıkmazdan bu günkü siyasal ortamda kurtulunmasının olanaksız hale gelmiş olmasıdır.» (M. Zeytinoğlu, Eskizehir sanayi odası başkanı. Cumhuriyet 18 Nisan 1977) ve yazarın işverenlerden edindiği ortak izlenim ise: «Genel seçimlerin normal zamanda, ekimde yapılması AP'nin aleyhine olabilirdi. Özellikle MSP'nin, AP zararına geçen zaman içinde daha da güçlenmesine yol açabilirdi. Üstelik seçim kampanyası ramazana rastlıyordu. Bu da AP den çok MSP'nin lehine işlerdi. «(keza 17 Nisan 1977) şeklinde.

Fakat görüldüğü gibi parlamento aritmetiğinde kastettikleri anlamda bir değişiklik olmadı. Yine MSP nin de katıldığı bir Yeni MC koalisyonu ve eskisinden daha güçlü bir CHP muhalefeti. Yani «yürünmesine imkan olmayan aritmetikten» yürümeye kalkmak. Hem de «Ama seçimden çok değişik bir meclis aritmetiği beklemiyorum. Dramatik değişiklikler olmayacak. Bir parti lehine çok nazik üstünlükler doğabilir o kadar. (M. Zeytinoğlu keza.) diyerek bunun böyle olacağını bile bile.

Finans Oligarkları hem bu derece ne dediğini bilmez, hem de kendi partilerine istedikleri şeyleri yaptıramıyacak kadar aciz durumda mı? Hiç te değil. E öyleyse bunca karışıklık niye? Buna da Cumhuriyet muhabirinin Sabancı ile yaptığı röportaj yeterli cevabı verir sanırız. «Meclis aritmetiği değişmezse, belki sayın Demirel de sayın Ecevit'de gerçeği görürler... O kanaati taşıyorum ki, seçimden sonra meclis aritmetiğinde bir değişme olmazsa, iki partinin en azından asgari müşterekler konusunda bir araya geleceklerini umuyorum. «(S. Sabancı, Cumhuriyet 18 Nisan 1977).

Seçimlerden de sanki toto tuttururcasına tam istedikleri şekilde çıktılar: Bir sürü alternatifi bir arada bulundurup en çok hesabına geleni işlemek, hazırlamak. Finans Beyleri öyle tek alternatife saplanıp, o da yattımı ne yapacağını bilmez çocuklar durumuna düşecek kadar budala değiller. İşlerini kitabına uydurmasını pek iyi becerirler.

(Devamı 15. Sayfada)

başyazı

Anti-Faşist Mücadele ve Proletarya Partisi

Türkiye sınıflar savaşının, çok kanlı biçimler almış günlerinde yaşamaktayız. Gün geçmiyorki bir devrimci genç, bir yurtsever aydın, bir işçi, bir köylü faşist cellatlarca kurşunlanmasın. Gün geçmiyor ki fabrikalardan atılan yüzlerce işçi, sayısı on milyona varan işsizler ordusuna katılmasın. Gün geçmiyor ki, halkımızın en temel ihtiyaç maddelerine yeni bir zam yapılmasın.

Yerli-yabancı Finans-Kapital çetesinin en kanlı ajanı Türkeş, bir yandan «bankalar, sigortalar, dış ticaret devletleştirilmelidir» diyerek ilerici demokrat parolalar atarken, diğer yandan parababalarının en kanlı yönetim biçimi olan faşist diktatörlüğün oturtulması için kan teri döküyor. Bir yandan basın toplantıları düzenleyip masum pozlarda, barış güvercini görünmeye özenirken, diğer yandan Bursa'da, Turgutlu'da henüz lise çağındaki öğrencileri kiralık köpeklerine kurşunlatıp öldürtüyor. O böylece iki yüzlü oynayıp halkımızın gözüne kül serperek; üstadı Musolini'lerden, Hitler'den öğrendiği faşizmin en iğrenç demagoji yöntemlerini ustaca kullanmaya çalışıyor. Karagöz oyunundaki çıfıt gibi hem vurup hem de «ne vuruyorsun be!» diyerek işlediği faşist cinayetlerin sorumlusu olarak devrimcileri gösteriyor. O, «görüyorsunuz biz barıştan yanayız ama kan döken komünistlerdir. Huzurun sağlanması için, bu bir avuç komünistin kökünün kazınması lazımdır. Bunun için bize

(Devamı 2. Sayfada)

başyazı

(Baştarafı 1 nci Sayfada)

fırsat verin» diyor. Ve faşizmin her dönemde, dünyanın her yerinde kullandığı bu adi yalanına halkımızı inandırarak faşizme kitle tabanı yaratmak istiyor.

Biz sosyalistlere ve halkımıza yönelen bu kanlı saldırılar ve baskılar önümüzdeki günlerde daha da artacaktır. Daha iğrenç, daha soysuz faşist demagoji ve yalanlarla halkımızın kafası bulandırılmaya çalışılacaktır. Çünkü parababalarının önümüzdeki günlerde sıçramaya çalışacakları devlet biçimi faşist diktatörlüktür. Bunun nedenlerini şöyle maddeleyebiliriz:

1 — Parababaları Türkiye'yi ekonomik kriz içine sokmuşlardır. Bu durumdan kurtulabilmek için halkımızı daha fazla soyarak, sömürerek krizin faturasını halkımızın sırtına yüklemek zorundadırlar. Bunun için faşizme ihtiyaçları vardır.

2 — Türkiye'de sosyalist hareket sağlıksız yani dağınık, örgütsüz bir biçimde de olsa gelişmektedir. Bu gün, Anadolu'nun en ücra köylerinde bile Marksizmi kendine eylem kılavuzu edinmeye çalışan aydın, işçi, köylü insanlarımızla karşılaşmaktayız. Yani Türkiye'nin her yanında yerden fışkırırca, sayısı milyonları bulan sosyalist insanlar ortaya çıkmaktadır.

Parababaları bu insanların bir gün tek bir yumruk gibi Gerçek Proletarya Partisinin önderliğinde birleştikleri anda kendisinin yok olacağını gayet iyi bilmektedir. Halkın bu uyanışını, gelişmesini engellemek için parababalarının faşist diktatörlüğe ihtiyacı vardır.

Parababaları bu isteklerini «güçlü hükümet» deyimiyle dile getiriyorlar. Aylardır ağızlarından düşürmedikleri laf bu. «Güçlü hükümet» faşist diktatörlüğün parababaları lûgatındaki anlamdan başka birşey ifade etmez.

ANTİ-FAŞİST MÜCADELE VE DEVRİM İÇİN CEPHE, CEPHE İÇİN PARTİ, PARTİ İÇİN DERLENİŞ!

İşte faşist cellatların her gün içimizden bir ya da birkaçını, bir avcının bir kuşu vuramıyacağı kadar soğukkanlılıkla ve acımasızca vurup öldürürken; faşist diktatörlük apaçık gözümüzün önünde tezgâhlanırken, biz, halkı uyandıracak, örgütlendirecek, anti-faşist cephede ordulaştıracak olan devrimciler ne haldeyiz? Acı gelse de gerçekleri görmekten, göstermekten çekinmeyelim ve açıkça itiraf edelim ki, guruplar anarşisi batağında bocalamaktayız. Aramızda soyut düşmanlıklar, kan davaları ve deve kinleri yaratarak halkımızın dağınıklık yangınını körüklemekten başka olumlu bir iş yapamıyoruz. Böylece istemiyerek de olsa finans-kapitalin oyununa çanak tutmuş duruma düşüyoruz.

«Yanlış anlaşılmasın; başta devrimci gençliğimizin ve işçi, köylü, aydınt üm halkımızın örgütsüz de olsa faşizme karşı çıplak elle, çıplak vücutla yani silâhsız olarak yaptığı nefis savunması biçimindeki yiğitçe mücadeleyi küçümsemek aklımızdan geçmez. Ancak ne var ki, bu mücadele çok kanlı sonuçlar doğuruyor ve başarılı olamıyor. Olması da mümkün değil. Çünkü faşizm ordusuyla, tankıyla, topuyla, tüfeğiyle, jandarmasıyla, polisiyle, aç kaldırım insanlarından parayla tutulmuş ve komando kamplarında eğitilmiş, şartlandırılmış faşist kiralık katilleriyle saldırıyor. Bizse onun karşısına örgütsüz dağınık bir vaziyette çıplak el ve çıplak göğüsle çıkıyoruz. Başarılı olmamız elbette beklenemez.

Öyleyse ne yapmalıyız? Faşizmi nasıl yenebiliriz? Sözü burada faşizme karşı savaşın büyük ustası Dimitrov'a bırakalım:

«Faşizmin zaferini şu şekilde engelleyebiliriz: Birincisi ve en önemlisi emekçi sınıfın militan eylemiyle; emekçi sınıfın güçlerini tek bir militan ordu durumuna getirip (tabii bu görev ancak proletarya partisinin önderliğinde, anti-faşist halk cephesini kurarak gerçekleştirebilir), kapitalizmin ve faşizmin saldırılarına karşı savaşmakla. Proletarya kendi savaş birliğini kurarak faşizmin köylüler, şehirli küçük burjuvazi, gençlik ve aydın kitle üzerindeki etkisini felce uğratacak ve bir kesimini etkisiz bırakıp öteki kesimini kendi saflarına kazanacaktır.

«İkincisi; güçlü bir devrimci parti emekçilerin faşizme karşı verdiği savaşı yanlışsız yönetecek bir parti gereklidir. Faşizm karşısında emekçilerin sürekli olarak gerilemeye çağıran ve faşist burjuvazinin durumunu sağlamlaştıran bir parti, emekçileri yenilgiye sürüklemeye mahkûmdur.

«Üçüncüsü; emekçi sınıfın, köylülere ve şehirli küçük burjuva kitlelere karşı uygulayacağı politika hatasız tesbit edilmelidir.

«Dördüncüsü; devrimci proletarya uyanık olmalı ve eylemini zamanında yürütmelidir. Faşizmin kendisini faka bastırmasına izin vermemeli, suyun başını kaptırmamalıdır. Aksine, faşizme güçlerini biraraya getirme fırsatı vermeden kesin darbeler indirebilmeli, durumunu pekiştirmesine izin vermemelidir. Faşizmin yeni ortamlar kazanmasını engelleyip, kafasını çıkardığı her yerde, her zaman ezmelidir.» (Faşizme Karşı Birleşik Cephe - Ser Yayınları, s. 76-77).

Yukarda Dimitrov ustanın koyduğu görevleri başarabilmek için herşeyden önce halk cephesini kurarak tüm halka önderlik edebilecek güçlü, tek bir Proletarya Partisine ihtiyacımız vardır. Proletarya Partisi olmadan Birleşik Cephe kurulamaz. Yine Dimitrov Ustayı dinleyelim:

«Birleşik Cephenin kurulması için verilen savaşta Sosyalist Partisinin yönetici rolü görülmemiş bir şekilde artmaktadır. Gerçekte emekçi sınıfı birleşik cephesinin başlatıcısı, örgütleyicisi ve itici gücü Sosyalist Partidir.» (age. s. 139).

Proletarya Partisi, Birleşik Cephenin kurucusu olduğu gibi aynı zamanda yönetici genel kurmayıdırda.

«Proletarya Birleşik Cephesi bir emekçi ordusu yaratır. Emekçilerin görevleri gerçekleştirmeleri için bu orduya amaç ve yolları yönünde önderlik edecek güçler gereklidir. Bu yönetici güç sadece güçlü, devrimci ve proleter bir parti olabilir.» (age. s. 140)

Usta'nın açıkça koyduğu gibi Proletarya Partisi olmadan Anti-Faşist Cephe'yi kurmak da, faşizme karşı etkin, aktif, başarılı, mücadele vermek de hayaldir. Bugün bizde böyle bir parti yoktur. Ortalıkta dolaşan her biri dar ahbap çavuşlar tekkesinden oluşan tabela partileri (tabelası yurt içinde veya dışında asılı olabilir) bizleri yanıltmasın. Onların hepsi Leninist Proletarya Partisinin antitezidir. Çünkü Gerçek Proletarya Partisi ancak Marksist gurupların «belirli prensipler çerçevesinde birleşmelerinden» doğabilir.

«Her ülkede bir tek Proletarya Partisi bulunmalıdır. Proletaryanın sınıf kavgası çıkarları ve proletarya devriminin başarılı olması buna bağlıdır. Elbette bunu başarmak kolay değildir.» (age. s. 144).

Bugün bizdeki gurup partileri, kendilerine güvenemedikleri için bu güç görevden kaçarak kendilerini parti ilan etmişlerdir. Onlar «çok parti de olur (hattâ olmalıdır) günün birinde hangisi doğruysa o başa geçer.» diyerek dağınıklığı meşru ve haklı bulmuşlardır. Ve bu davranışlarıyla; faşizmin saldırıları karşısında sosyalistlerimizin ve halkımızın örgütsüz, cephesiz kalmasında önemli rol oynamışlardır. Niyetleri ne olursa olsun, olayca yaptıkları iş finans-kapitalin ekmeğine yağ sürmek olmuştur.

Bugün dağınıklığın ve sosyalistler arası kan davalarının baş sorumlusu elbette «iki süper» oportünizmdir. (Maocular ve Sahte TKP.)

Maocular, Sovyetler Birliği'ne küfretmeyen herkesi «revizyonist», «sosyal-faşist» sayarak bozgunculukta baş rolü oynamıştır.

Sahte TKP., «Brejnev yoldaş»tan aldığı icazetle, Türkiye benden sorulur deyip, kendi dışındaki herkese «anarşist, goşist». «Maocu bozkurt» damgasını vurmakla bozgunculukta baş rolu Maocularla paylaşmıştır.

İki süper oportünizmle, gurup partilerinin, Türkiye sol cephesinin dağınıklık yangınını körüklemiş olmaları onların dışındaki diğer eğilimlerin ve bizim suçsuz olduğumuz anlamına gelmez. Onlar kadar olmasa da bizlerin de hatada payımız var. Eğer bizler, doğru siyaseti etkin bir şekilde savunabilseydik onları Leninist parti çatısı altında birlik olmaya ikna eder; ya da sosyalist ortamdan tecrit ederdik. Bunu başaramamak da bizlerin günahıdır.

Evet, bu görevi başarmak kolay değildir. Ama kolay olmadığı için bu görevden kaçmak ya da işi zamana bırakmak yani kendiliğindenciliğe teslim olmak da devrimci bir davranış değildir. Çünkü azgınlaşan faşist saldırılar karşısında başarılı olmanın tek yolu; ancak Proletarya Partisinin kurabileceği anti-faşist Halk Cephesi bayrağı altında tüm halkımızı ordulaştırmaktır. Öyleyse saniye geçirmeden Proletarya Partisinin yeniden örgütlenme savaşına girmeliyiz.

Bugün, her devrimci örgüt ve yayın organı faşizme karşı birlik çağrısı yapıyor. Faşizme karşı birlik olunması gerektiğini bilince çıkarmak olumluluktur. Ama yalnız «Birlik» sloganı atmakla birlik gerçekleşmez. Çünkü yalnızca doğru slogan atmakla dünya değişmez. Önemli olan doğru parolayı doğru davranışla hayata geçirme savaşını göze almaktır.

Marksizme göre, bir parola ortaya atıldı mı, o parolanın hayata nasıl geçeceğini gösteren somut «dövüş-örgüt» biçim ve

(Devamı 15. Sayfada)

"İKİ SÜPER" OPORTÜNİZM (II)

MAOCU BOZKURT
BOZKURTLAR
Faşistler ve sosyal-faşistler tek bir karşı-devrimci cephedir
FAŞİST BİRLEŞİYORLAR?

MARKSİST DEVRİM ANLAYIŞI AÇISINDAN, SOVYETLER BİRLİĞİ'NDE KARŞI DEVRİM OLMAMIŞTIR :

Devrim nedir? Önce onu görelim Usta, dan :

«Gelişmelerinin belirli bir aşamasında toplumun maddi üretici güçleri, o zamana kadar içinde hareket ettikleri mevcut üretim ilişkileri ile ya da bunların hukukî bir ifadesinden başka birşey olmayan mülkiyet ilişkileriyle çelişkiye düşerler. Bu ilişkiler üretici güçlerin gelişmesinin sonucu olan şekiller olmaktan çıkıp, bu gelişmenin önünde engeller niteliğine bürünürler. O zaman toplumsal devrim çağı başlar. İktisadi temeldeki değişme kocaman üst yapıyı, büyük ya da az bir hızla devirir.» (Marx, Ekonomi Politiğin Eleştirisine Katkı, önsöz, s. 23).

Görüldüğü gibi devrimin olabilmesi için toplumun üretici güçleriyle, o zamana kadar içinde hareket ettikleri üretim ya da mülkiyet ilişkilerinin çelişkiye düşmesi gerekir. Bu çelişkinin, belli bir nicel birikim sonucu, patlamayla çözülmesi gerekir. Bu iş nasıl olur?

Ekonomi temelindeki bu çelişki, toplumun ezilen, sömürülen sınıf insanlarının bilincine yansır. Ve bu sınıf insanları çelişkinin çözüm yollarını araştırmaya, incelemeye koyulurlar. Sonunda bu ezilen devrimci sınıfın en yetenekli önderleri, çelişkinin çözüm yolunu keşfedip duruca ortaya koyarlar. Böylece devrimci sınıfın bilimi, yani devrim teorisi keşfedilmiş olur. Devrimci sınıf bu teoriyi öğrenir. O zamana kadar kendiliğinden gelme, bilinçsizce verdiği mücadelenin yerini artık «bilimli, bilinçli, kararlı» bir mücadeleye bırakır. Bu mücadele içinde devrimci teori daha da gelişir, zenginleşir. Savaş gittikçe rayına oturur, sonunda artık gericileşmiş üretim, ya da mülkiyet ilişkilerini temsil eden gerici sınıf iktidardan alaşağı edilir. Gerici sınıf ile birlikte onun kültürü de, felsefesi de, sanatı da, hukuku da yani tüm üst yapı devrilir. Yani toplumun tümü alt üst olur. Toplum eski nitel durumdan yeni bir nitel duruma sıçramıştır. Çelişki, artık bir patlama ile çözülmüştür. Şimdi üretici güçlerin önünde bulunan her türlü engel kaldırılmıştır. Toplum sağlıklı biçimde gelişmesini sürdürebilir.

İşte bu olaya, Marksizm **sosyal devrim** adını verir.

Görüldüğü gibi sosyal devrimler insanın iradesinden bağımsızca gelişen, toplumun maddi üretici güçlerinin, üretim ilişkileri tarafından yolları tıkandığı zamanda ortaya çıkarlar. Ve onları hiç bir güç engelleyemez. Çünkü «Devrimi yapan ancak ve yalnız derinlerde hareket eden iktisadi zıtlıklar yığınıdır.» (Lenin, aktaran: Dr. Hikmet Kıvılcımlı. Devrim Nedir? s. 64).

Sovyetler Birliği'nde işte böyle bir sosyal devrim olmuş, üretici güçlerin önündeki bütün engeller ortadan kaldırılmıştır. Sömürücü toprak ağaları ve kapitalist sınıf ortadan kaldırılmıştır. Küçük meta üretimi ortadan kaldırılmıştır. Sosyalist toplumun kuruluşu tam anlamıyla gerçekleşmiştir. Toplumda Mao'nun kendisinin de teslim ettiği gibi, uzlaşmaz çelişkiler kalmamıştır. Artık varılacak olan yeni aşama komünizmdir. İşte böyle bir anda Mao Zedung, kalkıyor geriye dönüşten kapitalist sistemin restorasyonundan bahsediyor. Bu iddianın tarihsel maddecilik anlayışıyla ilgisi bulunabilir mi?

Kim yapmış karşı devrimi? «Sovyet Burjuvazisi ve onun temsilcisi Kruşçev Kliği» diyor Mao Zedung. Nerede burjuva? Hani, kim satıyor işgücünü, işgücünü satın alan artı-değere el koyan kapitalist nerede? Yok Çoktan ortadan kaldırıldı. Objektif gerçeklik bu. Senin kalkıp «Sovyetlerde Burjuvazi hiç ortadan kalkmadı, Kruşçev'in yönetime gelmesiyle iktidarı gasp etti» demen kuru, metafizik bir iddianın ötesinde anlam taşır mı?

Doğada küçücük bir dereciğin bile akışını geriye döndürmek mümkün değil. Hiç toplumu daha ileri üretim biçiminden, daha geri üretim biçimine döndürmek mümkün olabilir mi? Tarihin akışı geriye döner mi?

SINIFLAR SAVAŞINDA SON SÖZ SİLAHINDIR.

Hiçbir sınıf, kendi iktidarını, hasım sınıfa «al hayrını gör» diye güle oynaya teslim etmez. Bunun en kesin kanıtı 7 bin yıllık sınıf mücadeleleri tarihidir. Hele günümüzde; sınıflar savaşının en son konağına gelindiği bu yüzden de olağanüstü karmaşık, dehşetli, kanlı biçimlere büründüğü bir anda bunu görmezlikten gelmek, resmen işçi sınıfının düşmanları safında yeralmaktır. Lenin Usta bunu çok açık koyar :

«Devrim esnasında kaç kere, azlık fakat daha iyi teşkilâtlı, silâhlı ve merkeziyetli kuvvetlere kumanda eden sınıflar, ağalar ve burjuvalar, daha kötü teşkilâtlı, kötü silâhlı, dağınık «halk çoğunluğu»nun gücünü sık sık ezdi.» (Lenin. aktaran: Dr. Hikmet Kıvılcımlı. age., s. 89).

«Devrim ve isyan şüphesiz kitlenin ayaklanmasıyla başarılır. Fakat bu kitlenin zafer kazanması için, silâhlı döğüş için, TEŞKİLÂTLI ve MERKEZİYETLİ bir sevk ve idaresi altında yürümesi gerekir. Dağınık, silâhsız, teşkilâtsız kitle yenilir. Egemen sınıflar her zaman daha iyi teşkilâtlı bir avuç savaş gücüyle (polis, jandarma, ordu ile) karşı çıkar. Onların bu teknik üstünlüğüne halk çoğunluğunun büyük kitlesi ağır basarak, teraziyi denk getirebilir. Ancak, yeterince ağır basma ve yenmek için mutlaka kuvvete karşı kuvvet, zora karşı zor, silâha, teşkilâta, merkeziyetine, disipline karşı silâh, teşkilât merkeziyet ve disiplinle cevap verilir. Çivi çiviyi söker.» (Dr. Hikmet Kıvılcımlı, age., s. 90).

Çünkü «Devrim bir savaştır. Savaşta muzaffer olmak için belli bir silâh gücü ve askercil teşkilât işi başta gelir. Yoksa, her türlü teşkilâtsız çoğunluk, her türlü silâhsız kitle iradesi boşa gider, irticaa yem olur.» (Dr. Hikmet Kıvılcımlı, age., s. 89).

Bu genel kanun devrimler için olduğu kadar, karşı devrimler için de geçerlidir. Karşı devrim, devrimin yenilgiye uğramasıdır. Ya devrim zafer kazanacaktır ya da karşı devrim. İkisinin ortası bir durum yoktur. Çünkü, devrim de, karşı devrim de bir ve aynı sınıflar savaşının iki yüzüdür. Sınıflar savaşında ise, son söz silâhındır.

Yeryüzü ezelî savaş meydanıdır. O meydanda, insanlığın tarih öncesi sona erinceye kadar (komünist topluma geçinceye kadar) hep son söz silâhlarca söylenecektir. Çünkü siyasi mücadelenin en son aşaması askerî savaştır. Uzlaşmaz sınıf çelişkileri en son duruşmada örgütlenmiş zorla, şiddetle, yani askerî savaşla çözülür.

«Fakat çağdaş mücadelede, KUVVETİN TEŞKİLÂTLANDIRILMASI demek, askerî teşkilât demektir.» (Lenin. aktaran: Dr. Hikmet Kıvılcımlı. age., s. 91)'

Çağımızda dünyamız sosyalizme gebedir. Ve Bilimcil Sosyalizmin görevi, Marks'ın Kapital adlı anıt eserinde koyduğu gibi «Doğum sancılarını kısaltıp, ılımlandırmaktır.» Yani sosyal devrim yok yere insana kıymaz. Mecbur kalmadıkça kimsenin burnunu bile kanatmak istemez. Böylesine insancıl, yeryüzünün görüp tanıdığı en insancıl devrim olduğu halde, «Kan selleri ve binlerce kurban» vermekten kaçınılamaz. Çünkü burjuvazi, işçi sınıfına en acımasızca askercil savaşı dayatır.

Anıları belleğimizde, daha dün olmuş gibi canlı duran Vietnam, Kamboçya, Angola Devrimleri buna en somut kanıttır.

KARŞI DEVRİM (İRTİCA) NEDİR?

1 — Gerici sınıfın (burjuvazinin) ya halkı kandırıp tarafsızlaştırarak aktif devrim güçlerini bir süre için ezmesi, yada bilinçli halk çoğunluğuna karşı; daha merkezî örgütlü, daha disiplinli ve daha üstün silâh gücüne sahip olduğundan galip gelmesi, bir süre için devrimci Proletarya hareketini bastırması demektir.

2 — İktidarı ele geçiren Proletarya eğer düşmanlarını ezmekte ikircilik gösterir, yeterince katı davranmazsa; burjuvazi yeniden gücünü toparlayıp, **dış gerici devletlerin desteği** ile Proletaryayı iktidardan alaşağı edebilir. (Paris Komününün yıkılışı gibi) Yahut Proletaryaya tekrar yenilip iktidarı ele geçiremeyebilir. (1965-Macar, 1967-Çek. karşı devrim hareketlerinde olduğu gibi).

Eğer bir ülkede devrim güçleri yenilir, karşı devrim zafer kazanırsa, burjuvazi akla hayale sığmaz korkunç bir katliama girişir. Onun artık işlemiyeceği vahşet, çılgınlık yoktur. İnsan kanı içmekten sarhoş olur; sarhoş oldukça iştahı artar.

Burjuvazinin, galibiyeti ile sonuçlanan bir karşı devrim hareketi sonunda, ne denli

(Devamı Arka Sayfada)

canavarlaştığını tarihten bir kaç örnek vererek açıklayalım :

1848 Haziran ayaklanmasında, proletarya, devrimi başarıya ulaştıracak yeterli deney ve olgunluğa henüz sahip olmadığı için yenildi, Burjuvazi kazandı. Ondan sonra burjuvazinin ne yaptığını Engels'in ağzından dinleyelim : «Hükümet ezici bir kuvvet üstünlüğü sağlamaya bilhassa dikkat etmişti. 5 günlük kahramanca bir mücadeleden sonra işçiler yenildiler. Bunu, müdafaasız esirlerin arasında, Roma Cumhuriyetinin düşüş devrini açan içsavaş günlerinden buyana eşi görülmemiş bir kan dökümü izledi. Bu hadise ilk defa olarak proletaryanın öz menfaatleri ve talepleriyle ayrı bir sınıf olarak burjuvaziye cephe alması halinde burjuvazinin ne denli delice intikam işkencelerine girişeceğini gösteriyordu. Yine de 1848, burjuvazinin 1871'deki çılgınlığının yanında çocuk oyuncağı kalıyordu.» (Engels. Fransa'da İç Savaş'a önsöz. s. 10).

1871 PARİS KOMÜNASININ DÜŞÜŞÜ

Bilindiği gibi 18 Mart 1871'de Paris proletaryası iktidarı ele geçirdi. 26 Mart 1871'de Paris Komünü seçildi. 28 Mart'ta da ilân edildi. Fakat : 1 — Burjuvaziye karşı yumuşak davranıp, ezmediklerinden, 2 — Paris Bankasına elkoyup, burjuvazinin ekonomik gücünü yok etmeyi çapulculuk sayacak kadar, Marks' ın deyişiyle «pek masumane çocukça saflıklarından», 3 — İktidara gelir gelmez hemen uygulayabileceği bir devrim programına sahip olmamalarından, proletarya ancak 71 gün iktidarda kalabildi. Tarihte ilk «proletarya diktatoryası oydu.» ve 21 Mayıstan 28 Mayıs'a kadar süren 8 günlük son şanlı bir direnişten sonra Paris düştü. İşçiler yenildiler, Proletarya diktatoryası yıkıldı. Ondan sonra ne oldu? Yerine nasıl bir burjuva diktatörlüğü kuruldu bunu Usta'lardan dinleyelim.

«Komünün son müdafileri Belleville ve Menilmautant tepelerinde teslim oldukları zaman; savaşa başlayalı ancak, sekiz gün olmuştu. Bundan sonra bir haftadan beri gittikçe artarak devam etmekte olan müdafaasız erkek, kadın ve çocukların katliamı son raddesini buldu. Artık kuyruktan dolma tüfekler yeteri kadar çabuk öldüremiyordu. Mağlûplar yüzler halinde mitrailleuse'le vuruldular. Son kilte katliamının yer aldığı Pere Lachaise mezarlığındaki «Federaller duvarı» ...bugün hâlâ hakim sınıfın, işçi sınıfının haklarını talep ettiği anda ne derece çılgınlıklara yanaşabileceğinin sessiz fakat beliğ bir delilidir. Hepsinin katliamının imkânsız olduğu görülünce kitle halinde tevkifler başladı. Bunu esir saflarından gelişigüzel seçilmiş kurbanların vuruluşu ile geri kalanların askerî mahkemeler tarafınadn yargılanmak üzere büyük kamplara yollanışı takip etti. (Engels. age. s. 18).

«Burjuva düzeninin köleleri ve iş esirleri ne zaman efendilerine karşı ayaklansalar, düzenin medeniyeti ve adaleti de tüyler ürpertici rengiyle açığa çıkmaktadır. O zaman bu medeniyet ve adalet, açıkça vahşet ve kanun tanımaz intikam şeklinde dışa vurulur. Mülkiyeti gasbeden (appropriator) ile üretici arasındaki sınıf mücadelesinin her yeni buhranı giderek bu gerçeği daha kesin çizgilerle ortaya çıkarmaktadır. 1871'in sözlerle ifade edilmez hiyaneti yanında burjuvazinin 1848 Haziranındaki gaddarlıkları bile hiç kalmaktadır. Askerlerin menfur hareketleri, nasıl ücretli koruyuculuğunu yaptıkları medeniyetin fıtrî tabiatını yansıtıyorsa, Paris halkının, -erkek, kadın ve çocuk,- Versaylıların girişinden itibaren sekiz günlük savaşta gösterdikleri fedakârca kahramanlık da bağlı oldukları gayenin azametini yansıtmaktadır. En büyük sorunu muharebeden sonra, kendi yarattığı ceset yığınlarından kurtulmak olan bir medeniyet gerçekten, parlak bir medeniyettir.

«Thiers (Karşı-devrimin lideri) ile polis köpeklerinin hareketlerinin tarihte bir eşini daha bulmak için Sulla ile Roma Triumvirasının zamanına dönmemiz gerekir. Aynı soğukkanlılıkla sürdürülen toptan katliam, katliamda yaş ve cinse karşı aynı kayıtsızlık, esirlere aynı eziyet, sistemi, bu sefer bütün sınıfı kapsamak üzere aynı yasak ve sürgünler (presciptions), saklı önderlerden bir tekinin bile kaçmaması için aynı vahşi takipler, siyasi ve şahsi düşmanların aynı şekilde ithamı, kavgaya tamamen yabancı olanların kırımında aynı lâkaydî, Aralarında yegâne fark, Romalıların, mahkûmları toptan katledecek mitralyözlerinin, «ellerinde kanun»un ve ağızlarında «medeniyet» narasının olmaması idi. (Marks age., s. 101).

Ve Lenin Usta, bu karşı-devrimin vahşet bilançosunu şöyle çıkarıyordu:

«20.000 kişi sokaklarda öldürüldü. 3.000'i hapishanelerde öldü. vs.. Askerî mahkemeler: 1 Ocak 1875'e kadar 13700 kişi (80'i kadın, 60'ı çocuk) sürgün hapis ile cezalandırıldı.» (Lenin. Paris Komünü Üzerine. s. 28).

İşte olayların en kör göze bile batırdığı, Marksizm'in duruca görüp gösterdiği karşıdevrim denen iğrenç canavarlık budur. İşte işçi sınıfına en sıkı disiplini, merkeziyetçiliği, askerî savaşı dayatan gerçeklik budur.

Peki, bu karşı-devrim denen vahşetten nasıl kurtulunur? Tek sözle karşı-devrimi ezerek. Nasıl? «Devrimci sınıflar, mukavemete kalkışan varlıklı sınıflarla mücadeleye giriştikleri zaman, o mukavemeti, kırmak zorundadır. Ve biz, varlıklıların mukavemetini onların proletaryayı ezdikleri vasıtalarla ezeceğiz.» (Lenin, Aktaran : Dr. Hikmet Kıvılcımlı. Devrim Nedir? s. 133).

«Demek irticaı ezmenin bircik kestirme yolu: Musa'nın deyimiyle: Dişe diş, göze gözdür. İrticaa (Karşı-devrime) yaptığının, misliyle, yani kendi verdiği örnekle karşılık vermelidir. Çünkü o yalnız, bundan anlar» (H. Kıvılcımlı. age. s. 133).

Demek ki sonuç Lenin'in deyimiyle şudur : «ya . . ak muhafız ve burjuva terörü; yahut kızıl proletarya terörü. Bunun ikisinin ortası yoktur.» Bir üçüncüsü bermutad olamaz.» (Lenin. Aktaran: H. Kıvılcımlı, age. s. 134).

İSPANYA'DA KARŞI - DEVRİM

1936 yılı İspanya'da «Halk Cephesi» kitlelerin büyük çoğunluğunu kendisine çekmişti. Hattâ meşru sivil bir hükümet kurmuştu. Fakat hareket sonunda yenildi. Neden yenildi? «Halk Cephesi» içinde proletarya insiyatifi ele alamadı. O gücü yoktu. Bu yüzden hareket yalpaladı, durdu. Kesin disiplinli, merkeziyetli bir şekilde askerî savaşı yönlendiremedi. Yani kızıl terörün kesin kanununa uyamadı. Sonunda Lenin Usta'nın dediği çıktı: Ya ak burjuva terörüydü, ya da kızıl proletarya terörü. İkisinin ortası bermutad olamazdı. Ve olamadı. Sonunda ak burjuva terörü galip çıktı. Franko'nun elebaşı olduğu hain generaller çetesi, Mussolini ve Hilter'in açıkça, İngiliz, Amerikan, Fransız burjuvazisinin gizli yardımlarıyla, halk hareketini ezdi. Franko'nun çağırdığı Mussolini ordusu. İspanya'ya gelip karşı-devrim saflarında halka karşı savaştı. Hitler uçakları «Halk Cephesinin» elinde bulunan Madrit'i bombaladı. İşte bu vahşi karşı-devrimin bilançosu da şudur :

«1939'da İspanya :

— İki milyon mahkûm.

— Beşyüz bin ev yıkılmış.

— Yüzseksenüç büyük şehir hasara uğramış.

— Üç yılda bir milyon ölü.

— Beşyüz bin sürgün.

— Altıyüz bin kişilik bir ordu.

— Tek bir Parti : Falanj Partisi.

— Tek bir din: Katolik dini.

— Tek şef : Franco.

— Ücretler 1936'daki seviyeye inmiş.

— Büyük toprak sahipleri topraklarına kavuşmuş; (Pietro Nenni, İspanya'da iç Savaş ve Faşizm. s. 226).

ŞİLİ'DE KARŞI - DEVRİM

En son Şili deneyi hepimizin gözü önünde. Neden yenildi Allende'nin başını çektiği «Halk Birliği»? Tarihin acı örneklerinden ders almadığı için. Lenin Ustanın koyduğu yukarıda andığımız açık, kesin kanunlara karşı geldiği için. Marksizm-Leninizm proletarya devriminin bilimidir. Bilime karşı gelinmez. Havaya atılan taş mutlak yere düşer. Binanın onuncu katından aşağı atlayan parçalanır, ölür. Bunlar doğa biliminin ilkel doğrularıdır. Bunlara uymayan insan kendi canına kıymış olur.

Sosyalizm de sandıktan çıkmaz; namlunun ucundan çıkar. Bu proletaryanın silâha hayranlığından veya maceraseverliğinden değil; burjuvazi başka hiçbir dilden tarzanca da olsa hiç mi hiç anlamadığındandır. Sen silâha, kızıl teröre boş verip devrimi sandıktan çıkarmaya uğraşırken, burjuvazi karşı-devrimi namludan öyle bir çıkarır ki «ejderha olsan kâr etmez» iş işten geçmiş bulunur. Burjuvazinin ak terörü kasırga gibi ortalığı siler süpürür.

Şili halkının, «Halk Birliği»nin, Başkan Allende'nin trajedisi bu oldu. Satılmış General Pinochet Çetesi Amerikan emperyalistleriyle anlaşarak karşı-devrimi başardı. Faşist diktatörlüğü kurdu.

Ve bu karşı-devrimin bilançosu özetçe; yüzbin ölü, bir o kadar da tutuklu.

Örnekleri daha fazla çoğaltmanın yararlı olacağını sanmıyoruz. Bu kadarı yeterli. Yukarıdaki örneklerle Marksizm'in devrim, aynı zamanda karşı-devrim anlayışının ne olduğunu koymaya çalıştık. Umarız kafalarda, konumuzla ilgili ikircilik kalmadı.

ŞİMDİ GELELİM «SOVYETLER BİRLİĞİ'NDE KARŞI - DEVRİM» MESELESİNE :

«Mao-Zedung Düşüncesi» ve ÇKP'ye göre burjuvazi 1953'de Stalin'in ölümü ile birlikte

«Parti ve Devletin önderliğini gasp ediyor», «üç yıl halkı uyutuyor. Bu arada kendisini de güçlendirip geliştiriyor. 1956'daki 20. kongre ile birlikte kesin vuruşunu yapıp diktatörlüğünü kuruyor.»

Hemen görüldüğü gibi bu karşı-devrim anlayışı Marksizm-Leninizm de bulunmayan, tarihte hiç görülmemiş bir karşı-devrim anlayışıdır.

Sosyalist toplumun kuruluşunun tamamlandığı bir ülkede karşı-devrim oluyor. (Olması mümkün değil ya) bir damla kan akmıyor, tek silâh patlamıyor, Proletarya Ordusu, Partisi ve bütün halk uyuyor. Ülke içinde karşı -devrim olduğundan kimsenin haberi olmuyor. Bütün sosyalist sistem de uyuyor. Hadi bütün bunlara olur diyelim; fakat «çağımızın yaşayan, canlı Marksizm-Leninizmi» olan Başkan Mao Zedung'da o meşhur «Düşüncesi» ile beraber uyuyor. Hem de ne uyuyuş. Alkış tutuyor Sovyetler'deki «Kruşçev kliğinin bu karşı devrimi»ne açıkça, lamsız-cimsiz alkış tutuyor hem de. İşte kesin kanıt .

Bilindiği gibi Sovyetler Birliği 20. kongre si 1956 Şubatı'nda toplandı. Yani ÇKP'ye göre, «Revizyonist Kruşçev kliği, burjuva diktatörlüğünü 1956 Şubatında kurdu.» Bundan aşağı yukarı altı ay sonra 1956 Eylülünde ÇKP 8. kongresi toplandı. Bakın. Başkan Mao, Kongre açılış konuşmasında ne diyor :

«Sovyetler Birliği'ndeki arkadaşlar ve Sovyet Halkı, Lenin'in öğretilerine uygun hareket ettiler. Kısa bir süre içinde parlak başarılara ulaştılar. Son Sovyetler Birliği Komünist Part'si Kongresi birçok politik ilkeyi doğru olarak ortaya koydu ve parti içindeki eksiklikleri kınadı. Güvenle söylenebilir ki, gelecekteki çalışmaları eşsiz bir gelişme gösterecektir.» (Mao Zedung, ÇKP 8. Kongre tutanakları. aktaran: Bilim ve Sosyalizm Yayınları, Pekin Moskova Çatışması, s. 130).

Aynı kongrede ÇKP Merkez Komitesinin politik raporunda ise, şöyle deniliyordu :

«Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin bu yılın Şubat ayında yapılan 20. kongresi dünya ölçüsünde önem taşıyan en önemli politik olaydır. Kongre yalnız muazzam Beş Yıllık Plân'ın ana çizgilerini ve sosyalizmin daha ileri aşamalara ulaşmasına yönelen çok önemli önerileri getirmekle ve parti içindeki karışıklıkların nedeni olan kişileri putlaştırmayı suçlamakla kalmamış, aynı zamanda uluslararası ilişkilerin geliştirilmesi için ileri öneriler getirmiş, uluslararası gerginliği yumuşatacak önemli öneriler ortaya atmıştır.» (age., s. 131).

Yine 8, kongrede, Teng Hsiao-Ping tarafından okunan parti tüzüğü değişikliği üzerine hazırlanan raporda şöyle deniyordu : «Leninizm, parti içinde önemli sorunların karara bağlanmasında, kişisel hareketi değil, ortaklaşa hareket etmeyi emrediyor. Sovyetler Birliği Komünist Partisi 20. Kongresi, ortaklaşa yönetim ilkesini ve kişileri putlaştırmaya karşı mücadeleyi gevşetmeden gözönünde bulundurmanın çok büyük önemine inandırıcı bir açıklama sağlamıştır. Bu açıklamanın yalnız Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nde değil, bütün ülkelerin komünist partileri üzerinde de çok büyük etkisi olmuştur.» (age., s. 131).

Görüldüğü gibi, ÇKP 8. Kongresi, sonradan 1964'lerden sonra «burjuva diktatörlüğünün kuruluşu» olarak niteliyeceği SBKP 20. Kongresine övgüler düzüyor.

1957 Moskova Deklarasyonuna, 1960 Bildirisine, SBKP(B) ile beraber ÇKP de imza koyuyor. 1960'a kadar SBKP(B) ile, ÇKP arasında en küçük bir ayrılık sözkonusu olmuyor. 1960'lardan sonra küçük sürtüşmeler başlıyor ve giderek sertliğini arttırıyor.

27 Şubat 1957'de Mao Zedung, Kruşçev' in yönetimde olduğu Sovyetler Birliği hakkında şöyle diyordu : «Sovyetler Birliği kırk yıldır sosyalizmi kurmakta olup, onun tecrübeleri bizim için çok değerlidir. Bizim için bu kadar çok fabrikanın planını çizen ve bize bu kadar çok fabrika yapan kimdir? Amerika mı? Yoksa İngiltere mi? Hayır ikisi de değil. Bunu yapmayı yalnız Sovyetler Birliği istemiştir. Çünkü kendisi de sosyalist bir ülkedir ve bizim müttefikimizdir.», «Sovyetler Birliği ve bütün öteki sosyalist ülkelerle aramızdaki dayanışmayı güçlendirmek temel siyasetimizdir ve çıkarımız buradadır.» (Teori ve Pratik. s. 213).

14 Haziran 1963'de bile ÇKP, aradaki farklılıkların görüşmeler yoluyla yok edilebileceği inancında olduğunu belirtiyor ve bunu candan istediğini söylüyordu :

«Sosyalist kampın ve uluslararası komünist hareketin birliğini kalbinde taşıyan herkes Çin ve Sovyet Partileri arasında yakında başlayacak görüşmelerle derinden ilgilidir ve bu görüşmelerin, farklıkları yok edeceğini, birliği güçlendireceğini ve bütün komünist ve işçi partilerinin temsilcilerinin katılacağı bir toplantının yapılmasına uygun şartlar yaratacağını ummaktadır.

«Uluslararası komünist hareketin bütünlüğünü yüceltmek ve güçlendirmek bütün ülkelerin komünist ve işçi partilerinin ortak ve kutsal görevidir. Çin ve Sovyet Partileri, tüm sosyalist kampın ve uluslararası komünist hareketin bütünlüğü bakımından, öteki partilerden daha büyük sorumluluk taşımaktadırlar; ve şüphesiz sorumlulukları ölçüsünde daha büyük çaba göstermelidirler.

«Bugün uluslararası komünist hareket içinde bir takım büyük ilke ayırlıkları vardır. Fakat bu ayrılıklar ne kadar ciddi olurlarsa olsunlar, yeteri kadar sabırlı olmalıyız ve onları yoketmenin yollarını bulmalıyız ki, güçlerimizi birleştirebilelim ve ortak düşmanlarımıza karşı mücadelemizi güçlendirebilelim.

«Çin Komünist Partisi, Merkez Komitesi, Çin ve Sovyet Partileri arasında yakında olacak görüşmeleri bu içten arzu ile karşılıyor.» (ÇKP'nin SBKP(B)'ne Mektubu. Bilim ve Sosyalizm Yayınları. Pekin Moskova Çatışması. s. 13).

Bugünkü ÇKP'ye göre Sovyetler'de 1953' de «Kruşçev'in önderliğinde burjuvazi parti ve devlet önderliğini gasbediyor. 1956'da karşı devrimci hükümet darbesi yapıyor.» Fakat ÇKP ve Mao-Zedung dahil, bu olayın kimse farkına varmıyor. Mao Zedung 1960'a kadar yani, tam yedi yıl alkışlıyor bu karşı-devrimi. 1963 Haz'ranında bile sadece «Komünist hareket içinde bazı önemli ilke ayrılıkları» olarak değerlendiriyor mevcut durumu.

1964'lerden itibaren birden fırlayıp, «Sovyetler'de karşı-devrim»den söz etmeye başlıyor.

E, bu nasıl karşı-devrim anlayışı oldu böyle? Adama sormazlar mı : On yıldır nerdeydin «Tatar ağası» diye? Hani «siyasi iktidar silâhın namlusundan» çıkardı! Bu Marksist genel kanun yok mu oldu? ÇKP'ye göre evet, yok oldu. Onun yerine «Mao Zedung düşüncesi»nin anti-marksist karşı-devrim anlayışı aldı.

ÇKP'nin en sık tekrarladığı kavramlardan biri «proletarya diktatörlüğü! Güzel, hoş, ne kadar tekrarlansa yeridir bu kavramın, çünkü Marksizmin özüdür bu. Marksist olmanın en açık kriteridir bu kavrama inanmak. Ama bir şartla: Marksist devrim ve karşı-devrim öğretisini kabul etmek şartıyla. Antagonist sınıf çelişkilerinin ancak ve yalnız şiddetle, silâhlı güçle çözümlenebileceğini kabul etmek şartıyla. Yok, eğer burjuvazi; şiddet kullanmadan, tek silâh patlatmadan, «ne sihirdir ne keramet, el çabukluğu marifet» hokkabazlığıyla proletarya devletinden (diktatöryasından) burjuva devletini (diktatoryasını), proletarya Partisinden Burjuva Partisini, proletarya ordusundan burjuva ordusunu çıkarabilecekse (ÇKP evet diyor), o zaman proletarya diktatörlüğünün boş bir laf olmaktan öte ne anlamı kalır? Madem ki burjuvazi silâha el sürmeden de iktidarı alabiliyor. Proletaryanın silâhları ne işe yarar o zaman? Elleri açıp «sen bizi şu burjuvazinin şerrinden koru ey ulu Mao-Zedung Düşüncesi! diye yalvarmaktan başka yapılacak iş kalır mı bize?

İşte bu anlayış, başta söylediğimiz devletin anti-marksist yorumudur. Devletin sınıf muhtevasını inkârdır. Öyle ki bu anlayışa göre, devlet sınıflar üstüdür. Toplumun üstündedir. Hangi sınıf onun önderliğini ele geçirirse Devlet onundur. Bu anlayışa göre, devrim de karşı-devrim de çok kolaydır? Devrim yapmak mı istiyorsun, girersin burjuva partilerine, burjuva devletine çalışırsın gizli gizli. Tabii devrimci olduğunu çaktırmadan, güçlenirsin iyice, sonra devlet başkanı filan öldü mü eceliyle, fırlarsın hemen öne, «gasbedersin partinin, devletin önderliğini» işte oldu sana devrim.

Sonra burjuvazi aynı oyunu sana yapar; senin elinden alır «parti, devlet önderliğini» İşte oldu karşı-devrim.

Oysa Marksizm bu saçma idealist anlayışın yüzüne tükürmüştür. Çünkü Devlet, herşeyden önce egemen sınıfın, dişinden, tırnağına kadar örgütlü, silâhlı gücüdür. Onun içine girip gasbedilemez. Devrimci sınıf onu ancak daha örgütlü, daha merkezî, daha üstün silâhlı güçle parçalıyabilirse, kırabilirse, yok edebilirse ancak o zaman zafer kazanır. Burjuvazi de iktidardaki bir devrimci sınıfın devletini, yani «hakim sınıf olarak örgütlenmiş proleterya»nın bizzat kendisini parçalıyabilirse, en acımasızca ezebilirse, karşı devriminde başarılı olabilir.

Somut sınıflar savaşı tarihinin gösterdiği ve Marksizm-Leninizm'in bize öğrettiği devlet, devrim, karşı-devrim anlayışı budur.

Göstermeye çalıştığımız gibi «Mao-Zedung düşüncesi»nin işçi sınıfı bilimine bu sözde katkılarının Marksizmle uzaktan yakından bir ilişkisi yoktur.

«Mao-Zedung düşüncesi»ne göre bugün sosyalist dünya da yok olmuştur. Yani karşı devrim yalnız Sovyetlerde değil, Arnavutluk

(Devamı Arka Sayfada)

dışında bütün Avrupa ülkelerinde (Bulgaristan, Romanya, Polonya, Macaristan, Çekoslovakya Doğu Almanya) ve Küba'da da olmuştur.

Fakat, nedense bu ülkelerde karşı-devrimin nasıl olduğuna hiç değinilmez, hep es geçilir. Bu ülkelerden Rus Emperyalizminin uşakları, çanak yalayıcıları diye söz edilir. Özellikle, Küba devriminin lideri Castro için «Sosyal emperyalistlerin Afrika'daki başuşağı, jandarması» gibi çok rezilce küfürler edilir. Hattâ «Mao-Zedung düşüncesi»nin bizdeki yerli dervişleri «Brejnev = Hitler, Castro = Franco» tekerlemesini sık sık kullanırlar.

Halbuki Mao-Zedung 18 Ağustos 1964'de Küba devrimini şöyle övüyordu :

«Küba'ya gelince, Küba'da tam bir siyasi iktidar kurmak ve bir ordu kurmak ile ilgilendiler. Aynı zamanda, geçmişte (bizim yaptığımız gibi) köylülüğü seferber ettiler; bu nedenle başarıya ulaştılar.» (Yayınlamamış Yazılar. s. 172).

O günden bugüne Küba parti ve Devlet yönetiminde değişiklik olmamıştır. O gün de önder Castro idi. Bugün de. Fakat o zaman sosyalist olan Küba, bu gün «Kapitalisttir.», hattâ «sosyal emperyalizmin baş yardakçısıdır.» Bu nasıl olabilmiştir? «Mao-Zedung düşüncesi»ne göre olur böyle işler.

14 Haziran 1963 mektubunda ÇKP ve «Mao-Zedung düşüncesi» sosyalist ülkeleri şöyle sayıyordu :

«Bugün ise, 13 ülkeden meydana gelen bir sosyalist kamp var : Arnavutluk, Bulgaristan, Çin, Küba, Çekoslovakya, Alman Demokratik Cumhuriyeti, Moğolistan, Macaristan, Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti, Polonya, Romanya, Sovyetler Birliği ve Vietnam Demokratik Cumhuriyeti.» (Bilim ve Sosyalizm Yayınları. Pekin Moskova Çatışması. s. 23).

Bugünse yine «Mao-Zedung, düşüncesi»ne göre bu Sosyalist Kamp'ın yerinde yeller esiyor. Yalnız iki sosyalist ülke vardır : Çin' le Aravutluk. Kore ve Vietnam'sa «orta yolcudur». Bu «orta yolculuk» ne menem şeyse artık, Geriye kalan sosyalist ülkelerdeyse «karşı-devrim olmuştur. Ve revizyonist burjuvazi iktidardadır.»

Olur mu böyle şey demeyin. «Mao-Zedung düşüncesi»nin anti-marksist devlet ve devrim anlayışına göre olur.

Öyle bir anlayış ki, halkı açıkça kul, burjuvaziyi Allah yerine koymaktadır. Devrim yapıyorsun, proletarya diktatörlüğünü kuruyor sun. Sosyalizmin kuruluşunu tamamlıyorsun, fakat yine de burjuvazinin üstesinden gelemiyorsun. Öyle bir burjuvazi ki ne devrimci uyanıklık bir işe yarıyor ne de silâhlı proletarya ordusu. Şu burjuvazi denen lanet sanki Allah. Gözünle göremiyorsun, silâhınla vuramıyorsun. Ne yerdedir ne gökte, ne sağdadır ne solda, mekândan münezehte, derken bir de bakıyorsun hop «devletin ve partinin tepesinde.» Gaspetmiş önderliği, yapmış karşıdevrimi. İşin kötüsü sen hâlâ ayıkamıyorsun. Mao-Zedung bile on yıl alkış tutuyor bu «karşı-devrimlere.» Ancak ondan sonra farkına varabiliyor işin. Bu gün bile, Çin ve Arnavutluk dışında diğer onbir sosyalist ülkenin; Marksizmi-Leninizmi ilkokulda öğrenmeye başlayan, yüzmilyonlarca halkı hâlâ uyuyor. Ne âlâ devrim anlayışı değil mi?

TARİHÎ MATERYALİZMİ-EMPERYALİZMİ VE ÇAĞIMIZI HİÇ ANLAMAYIŞ

Peki ne zamana kadar sürecek bu görülmez, bilinmez burjuva karşı-devrimleri? Cevap veriyor «Mao-Zedung düşüncesi» :

«Proletaryanın devrimci davasını sürdürecek kişileri yetiştirme sorunu, son tahlilde proleter devrimci eski neslin başlattığı Marksizm-Leninizmin devrimci davasını sürdürmeye yetenekli genç bir neslin bulunup bulunmadığı sorunudur. Ülkemizin ve partimizin yönetiminin her zaman proleter devrimcilerin elinde kalıp kalmayacağı, bir sonraki neslin Marksizm-Leninizm yolunda yürüyüp yürümeyeceği, Kruşçev revizyonizminin Çin'de de ortaya çıkıp çıkmayacağı sorunudur . Kısacası son derece önemli bir sorundur; Partimiz ve ülkemiz için bir ölüm-kalım meselesidir. Yüzyıl, binyıl ve belki de onbinyıl önemini yitirmiyecektir». (ÇKP. Dünya İşçi Sınıfına Tarihî Dersler. s. 177).

Görüyorsunuz «binyıl ve belki de onbinyıl» sonra bile «Kruşçev revizyonizmi» yani burjuvazi ortaya çıkıp karşı-devrim yapabilecek. Onbinyıl sonra bile emperyalizm yeryüzünde var olabilecek. Ve proletarya partisi için onunla savaşmak hâlâ «bir ölüm kalım meselesi» olacaktır.

Bu tez tarihî materyalizmi de emperyalizmi de ve çağımızın özelliğini de hiç bilmemektir :

Bilindiği gibi tüm sınıflı toplumlar tarihi ancak yedibin yıl sürebilmiştir. Yani M.Ö. beşbinde başlamış, günümüzde ise en son biçimine (Kapitalist topluma) ulaşmıştır. Demek yedibin yılda insanlık köleci, feodal ve kapitalist olmak üzere üç ayrı sınıflı toplum biçimini birden yaşamıştır.

Kapitalizm ilk kez onbeşinci yüzyılda İngiltere'de ortaya çıktı. 17'nci yüzyılda yine İngiltere'de iktidar oldu. 18. yüzyılda Fransa ve daha sonra hızla gelişip bütün Avrupa'da, Amerika'da iktidar oldu. 20. yüzyılla birlikte kapitalizm Lenin Ustanın deyişiyle «en yüksek aşamasına» girdi. Kapitalizmin bu, tarih içinde vardığı en son haddine yine Lenin Usta «emperyalizm» adını verdi . Emperyalizm, «artık bir ayağı çukurda, her tarafından çürüyüp dökülen, yatalak, ölüm döşeğine düşmüş geberen kapitalizmdir.»

Demek ki kapitalizm 15. yy.'dan 20. yy.'a kadar geçen 500 yıl içinde çocukluğunu, gençliğini, olgunluğunu, ihtiyarlığını yaşayıp, unu nu eleyip eleğini duvara asıyor. Bir daha kalkmamacasına ölüm döşeğine uzanıyor.

Emperyalizm aynı zamanda sosyalizmin doğum çağının kapitalizmidir. Çünkü biliyoruz, doğada olsun, toplumda olsun her ölüm olayı aynı zamanda yeni bir şeyin doğumudur.

Lenin, Emperyalizmin can çekişen kapitalizm olduğunu; artık sosyalist devrimler çağına girildiğini 1916'da kesince görmüş, göstermiştir. Aradan henüz bir yıl gibi kısa bir süre geçmişti ki Usta'yı hayat doğruladı. Ekim Devrimi patlak verdi. Dünyanın altıda biri sermayenin tahakkümünden kurtuldu. 1950' lerde dünyanın üçte birinde proletarya iktidara gelmiş bulunuyordu. 1950'den bugüne kadar geçen süredeyse pek çok ülke daha sosyalizme geçti. 1917'den bu yana gerçekleşen her sosyalist devrimle beraber; emperyalizm canlılığından bir parça daha yitirerek, son soluğunu vereceği ana hızla yaklaşmaktadır. Bütün bunlar çok açık gösteriyor ki çağımız kapitalizmden sosyalizme geçiş çağıdır. Kapitalizmin ölüm, sosyalizmin tüm dünyada zafer çağıdır. Ve bu olgu çağımızın temel karakteridir.

E şimdi kalkar da «Mao Zedung Düşüncesi» olarak «onbin yıl sonra bile; Kruşçev revizyonizminin yani kapitalizmin yeniden inşasının ortaya çıkabileceğinden; karşı-devrim yapmak isteyen burjuvaziyle, proletarya arasındaki bu ölüm kalım savaşının süreceğinden» söz edersek ne yapmış oluruz? Hiç kuşkusuz kendimizi hayatın diyalektik akışının ve Marksizm'in-Leninizm'in dışına atmış oluruz. Emperyalizmin can çekişen kapitalizm olduğunu inkâr etmiş oluruz. Çağımızın temel özelliğini inkâr etmiş oluruz. Aynı zamanda diyalektik metod ve mantığı terkedip, metafizik hülyalar âlemine kanat açmış oluruz.

Çünkü metafiziğin önemli özelliklerinden biri Engels'in deyişiyle; varlığı incelerken, o varlığın başlangıcını ve sonunu unutmasıdır. Burada da aynı mantıkla karşı karşıyayız.

Gerçekte ölmek üzere olan kapitalizme «belki onbin yıldan bile fazla» bir hayat hakkı daha tanıyarak, kapitalizmin başlangıcı da, sonu da unutulmuş; böylece de kapitalizm bir anlamda mutlaklaştırılmış oluyor.

«Mao Zedung Düşüncesi» gözlerini Metafizik gözbağıyla bağlayıp her yeri zifiri karanlık görmeye başlayınca işçi sınıfına da gelecek adına, zorunlu olarak kapkara bir zindan müjdelemekten başka gösterecek hiç bir hedef bulamıyor.

(GELECEK SAYIDA ÇKP. ELEŞTİRİSİ DEVAM EDECEK)

DÜZELTME

Geçen sayıda bu sayfada 1. sütunun alttan 3. paragrafında dizgi hatası sonucu eksiklik olmuş, paragrafın anlamı kaybolmuştur. Paragrafın doğrusu şöyle olacaktı:

«Nasıl iktidara geliyor bu «revizyonist Kruşçev kliği». Stalin'in ölümüyle. Sanki Proletarya Diktatörlüğü bir tek kişiydi: O da ölünce her şey bitti. Dev Kızılordu'nun görevi sanki proletarya diktatörlüğünü, Sovyet iktidarını korumak, kollamak değil de, «giden ağam, gelen paşam» anlayışıyla gidene gelene kavuk sallamak.»

Düzeltir- özür dileriz.

PROLETARYA PARTİSİ NEDİR ?

Dr. Hikmet KIVILCIMLI

Türkiye'de bir **Proletarya Partisi** için ardarda duyurular ve çağrılar yapılıyor. Birçok arkadaşlar **Proletarya Partisinin** ne olduğunu veya ne olabileceğini kendi kendilerine ve herkese, bu ara bize de soruyorlar.

1 — PROLETARYA PARTİSİ PROBLEMİ

Bu ve benzeri sorulara sık sık karşılıklar verildi, açıklamalar yapıldı. Yapılıyor, yapılacak. Burada bir yol daha kısa bir **prensip** aydınlatması yapmaya çalışalım .

Proletarya Partisi nedir? Dünyada ve bizde bir veya birçok adıyla sanıyla **İşçi** Partileri oldu, oluyor, olacak. Bunlar Proletarya Partisi midirler? Değil midirler? Proletarya Partisi iseler, nasıldırlar? Değilseler, neden değildirler? Bu soruların kısaca karşılıkları bulunmalı, verilmelidir.

Ayrıntılar içinde boğulmamak için alfabetik gerçekleri anarak yürüyelim.

2 — PROLETARYA SÖZCÜĞÜNÜN 3 ANLAMI

Proletarya Partisi deyimi içinde 2 sözcük vardır.

Önce **Proletarya** nedir? Tam karşılığı **Modern İşçi Sınıfı** demektir. **Parti** sözcüğünü sonraya bırakalım. Demek **Proletarya** sözcüğü içinde 3 ayrı anlam oturur :

1) **İşçi**
2) **Modern**
3) **Sınıf**

Bu 3 anlamı duruca kavramazsak, Proletarya'nın ne olduğu gölgede kalır.

3 — İŞÇİ NE DEĞİLDİR?

İŞÇİ nedir? İşçi sadece başkası hesabına **çalışıp sömürülen** insan değildir. Böyle insanlar, **Uygarlık** denilen **Sınıflı Toplum** doğdu doğalı vardır. Hattâ Tarih Öncesinin Sınıfsız Toplumu **Orta Barbarlık** denilen **sürü** ekonomili **Çobanlık** çağında bile : **Köle** adlı, babahan yanına yanaşmış çalışan insan tipleri belirmiştir.

Ne Tarihöncesinin aile çocuğu yerine geçen **insancıl** kölesi, ne **Uygarlığın** hayvandan beter şartlar altına soktuğu, bir aygıt, cansız âlet gibi kullandığı, isteyince kırdığı, öldürdüğü **insanlıktan çıkarılmış** kölesi : **İşçi** değildir. Kölenin **bütünü** (bedeni ve ruhu) hep birden pazarda alınır, satılır ve ebediyyen sahibinin **malı** olur.

Ortaçağın **Lonca** ustaları çağında çalıştırılıp sömürülen **Kalfalar** ve **Çıraklar**, köle gibi parayla alınıp satılmasalar bile **ömürleri boyu** ustalarının ve Loncalarının tüm yaşantılarıyla **yetkisi** ve **kontrolu** altında bulunurlar. İşçi, ne **«Usta»**sına veya **«Patron»**una, ne herhangi bir **Lonca**'ya öyle bir bitkinin köküne bağlı kaldığı gibi yapışık ve **kişiliksiz** değildir.

Antika **Tefeci-Bezirgân** toplumda (gerek «İlkçağ», gerek «Ortaçağ» adı verilen ortamda) çalışanlar, sömürülenler, kimi **«Amele»** (İşçi) adını taşısalar bile, «Ulûfeli» (Ucretli, Gündelikçi) olsalar bile, bugünkü **«Proletarya»** deyimi içine girecek **«İşçi»** sayılamazlar.

4 — İŞÇİ NEDİR?

MODERN nedir? İşletilip sömürülen insanı **İşçi** yapan şey: **«Modern»** oluşudur. **Modern** ne demektir? Kısacası : **Kapitalist** demektir. **Modern İşçi** : Kapitalistin işletip sömürdüğü çalışandır. Modern işçi : ne onu işletenin malı olan İlkçağın **kölesidir**, ne işleten kişi veya Lonca gibi örgütlerin bitkicil Ortaçağ **uydusu** olan **Kul**'dur.

Modern İşçi : **Hür** (özgür) dür. Hem **İş Aygıtlarından «hür»**dür, yani kopmuş, yoksundur, çalışacak **aracı** yoktur; hem **Kapitalistten** (veya Lonca'lardan) «hür»dür, yâni kimsenin ve hiçbirşeyin **Kölesi değildir, Kulu** da, **Kapıkulu** da değildir. Pazarda ne **bedenini**, ne ruhunu hiç bir vakit satmaz. Yalnız, belli bir süre için, belirli bir **ücret** (gündelik) karşılığı olarak **işgücünü** satar.

Bu bakımdan Proletarya Partisi : ne ilk çağ **köle**'lerinin, ne Ortaçağ **Kul**'larının, ne **«kullukta kusur etmeyen» «Usta»**ların, **«Kalfa»**ların, **«Çırak»**ların Partisi olamaz. O çeşit Antika **Kul-Köle**'liklerin her türlü izlerini ruhlarında, hattâ kimi bedenlerinde taşıyan : **Esnaf, Köylü, Aydın** ve benzeri sırf **Küçükburjuva**'ların Partisi de hiç olamaz.

Türkiye gibi geri ülkelerde bu karakteristik üzerinde ne denli çok durulsa azdır. Ve **Pratik** Parti çalışmalarına girilince, yukarıda saydığımız ve sayamadığımız daha nice **«Antikalıklar»** ile karşılaşılacağı ayrıntılarıyla görülecektir. O zaman bu söylediklerimizin somut anlamları büsbütün ama gittikçe anlaşılacaktır. Örgüt içinde : (Deneme, Bilgi, Bilinç-karakter vb.) hiyerarşisinin önemi burada gizlidir.

5 — İŞÇİ SINIFI NEDİR?

SINIF nedir? Üretimde **çıkarları** ve **durumları** bir olan insan kümelerine sınıf denir. Modern işçiler de modern bir sınıftırlar? Ancak bir siyasî partiyi **sırf** «İşçiler» kurdu, yahut yönetti diye o Parti hemen **Proletarya Partisi** olamaz.

Her sınıf içerisinde olduğu gibi İşçi Sınıfı içerisinde de birçok **Zümreler** ve katlar yaratılmıştır. Hele Kapitalizmin en büyük dayanağı, Modern İşçi Sınıfı içinde birbiriyle çelişen binbir ayırt yaratmaktır. En altta Arapçadan «**Ameliye**», yahut Rumca **«Irgat»** denilen **Toprak** işçileri, sonra köyden yeni gelmiş Frençke «manövr» denilen kaba elişçileri, **«kara amele»**ler, daha yetişkin işçiler, orta işçiler, okur-yazar işçiler, okumaz - yazmaz işçiler, uzman işçiler, usta işçiler, çırak işçiler, kalfa işçiler, ustabaşı işçiler, sendikalı işçiler, sendikacı işçiler, sendikasız işçiler ve ilh. ve ilh.

İşçi Sınıfı : bütün o zümrelerin topunu birden içine alır. **Proletarya Partisi** : bütünüyle İşçi Sınıfının en genel, en ileri, en sağlıklı eğilimlerinin teorisini ve pratiğini temsil eden örgüttür. İşçi zümrelerinden herhangi birinin veya ikisinin kendi özel eğilimlerine göre kurup güdeceği bir parti, **«İşçi»** adını taşısa bile **İşçi Sınıfı Partisi** olamaz. İşçi Sınıfı bütününün teorik ve pratik varlığını, tarihî eğilimini tüm temsil edemediği ölçüde güdük, sapık bir zümre, kat partisi olur. Oturaklı ve tutarlı bir **Proletarya Partisi** rolünü başaramaz.

Örneğin, Türkiye'de **TİP** denilen bir **İşçi Partisi** var. Buna neden Proletarya Partisi diyemeyiz? Çünkü, **TİP**'i kendi özel zümre eğilimlerine göre ilkin kuran ve güdenler, **«Sendikacılar»** adını alan ve bilinen kimselerdi. Sendikacılar, şayet **İşçi** iseler bile, çok kez işçiden kopmuş, imtiyazlı, **«Aristokrat»** işçilerdi. Sonra hepsi «seçmen» Küçükburjuva, hattâ dekadan Aristokrat kalıntısı veya hayranı Aydınlar **TİP** mekanizması içine **yabancı cisim** gibi sokuldular.

Bu ikisi birbirinden daha şahbaz zümrelerin melez örgütü, ister istemez : **İşçi Sınıfı içinde Burjuvazinin sözcülüğü** rolünü rahat buldular. Onların ilk işleri İşçi Sınıfının **bütünü** ile de, **mücadelesi** ile de, **Tarihî çatış**mak oldu ve kopuşmak oldu. Modern İşçi Sınıfına karşıtlıklarını **«Sosyalist»** sözcükleriyle ne denli süsleyip örtbas etmek isteseler, içlerinin içinde yatan Antikalık (Küçükburjuva eğilimi), **Kapıkulu** ruhlarını yer yer sırttırdı. **Polis** komplekslerini, Felsefelerinin «Amentü»sü yapmaktan bir türlü yakalarını kurtaramadılar.

6 — PARTİ NEDİR?

PARTİ nedir? Bir sosyal **sınıfın** da, bir **zümrenin** de Siyasî İktidar Savaşı yapacak örgütüdür. Sınıfın ve zümrenin ne olduğu gözümüz önünde bulunursa, bir Parti'nin Parti adını gerçekten alabilmesi için başka neyin gerektiği daha iyi araştırılabilir. Bir Partinin, Parti olabilmesi için yalnız **Sınıf Partisi** olması yeter mi? Hayır. Sınıf Partisinin, aynı zamanda **Siyasî İktidar Savaşı** yapmaya elverişli bir örgüt de olması gerekir.

Daha doğrusu, her gerçek **parti** önce **sınıf** örgütü, sonra **siyaset** örgütüdür. Yahut **sınıf** örgütü demek, kendiliğinden **siyaset** örgütü demektir. Olmayacak bir varsayımla : **Siyaset** yapmayı beceremeyen bir örgüt sırf sınıf örgütü olsa Ona Parti adı verilemez. Bütün zümreleriyle **İşçi Sınıfını** içine almış veya sırf her zümreden işçilerin kurdukları ve güttükleri bir örgüt hemen **Proletarya Partisi** olabilir mi? Hiç bir zaman olamaz. Proletarya Partisi herşeyden önce bir **siyaset** örgütüdür.

Bunu söyler söylemez **siyasetin** ne olduğu, Proletarya Partisinin ne zaman, nasıl siyasî örgüt sayılabileceği birinci problem olur. **Siyasî Parti** bir sınıfın sınıfları ve sınıf bencilliği içine hapsolmamış bir örgüttür. Kendi sınıfından başkasını görmeyen bir örgüt **siyasetin** dışında kalmış ve **parti** olmaktan çıkmış olur. Çünkü **parti**, ne bir zümreyi, ne bir sınıfı değil, **sınıflı** toplumda bütünüyle bir **ülkeyi** ve tüm dünyayı içine alacak, yönetecek, değiştirecek bir örgüttür. Parti bu evrensel görevini yerine getirebilmek için **sınıf körlüğü** denilen dar düşünce ve davranıştan kurtulmak, **siyaset** yapmak zorundadır.

Bu bakımdan **Proletarya Partisi** herşeyden önce kendi üyelerini **Politika** alanında yetiştirmek, onlara **siyasî eğitim** ve bilinç sağlamakla görevlidir. **Siyasî eğitim**, lâfla olmaz: sınıflı toplumda var olan bütün sosyal sınıf ve zümreleri kollamakla olur. Sınıf bilgisi ve bilinci bir tek sınıf içine tek yanlıca kapanıp kalmakla yetinilemez. Bütün Sosyal sınıf ve zümrelerin içyüzlerini **çok yanlıca** kavrayıp işlemek gerekir.

Bunun ise tek **pratik** ve kaçınılmaz şartı : bütün sosyal sınıf ve zümreler içinde her zaman var olan tüm **hoşnutsuzları** ve tüm **devrimcileri** kendi içine almaktır. Onun için Proletarya Partisi yalnız işçilerin **değil**, her sınıf ve zümre içinden **bütün devrimcilerin partisi olur.** Yeter ki başka sınıf ve zümrelerden Proletarya Partisi içine gelen hoşnutsuzlar :

1 — Gerçekten **devrimci** olsunlar;

— Gerilerindeki **bütün kayıkları batırarak** gelmiş olsunlar..

7 — PROLETARYA PARTİSİNİN DİYALEKTİĞİ : BİLİMCİL SOSYALİZM

Buraya dek söylediklerimizden anlaşıla-

(DEVAMI 14. SAYFADA)

ANARŞİSTLİĞİ DAĞINI

Dr. Hikmet KIVILCIMLI

Sosyalist ortamın dağınıklığı nedendir? Tek sözle özetliyelim : *Anarşistlikten!*

TOPTAN ANARŞİZM

Ne demek, denecek, örneğin, ağzına *Sosyalizmi* bile salavatla alan Sendikacı Anarşist midir? Sosyalizmi yasak etmekten vaz geçince de «*güleryüzlü*» veya «*demokratik*» boyasiyle makyajlamaksızın savunamıyan Bay'lar, ve benzerleri Anarşist midirler? Millî Demokratik Devrim sloganını çokça kullananları «*İhtilâlci metod*» kullanmakla suçlıyarak iyi saatte olsunlara «*ihbar*» etmiş duruma düşen sayın Bayan'lar Anarşist midirler? Hattâ daha ne bileyim, falan fâre del'ğinden işçi sınıfına en «*demir disiplin*» li «*Örgüt*» adına göz kırpan mühiş veya ünlü «*Komünist*» ler Anarşist midirler?

Evet : Türkiyemiz için bütün bunların topu birden en onmaz *Anarşisttirler*. Gelin, yüreklerin bütün çirksiz ve çepelsizliği ile insâfa gelip ikrar etmekten korkmıyalım. İster, iki kişi ile bir araya gelip organlar içinde gündemli *tartışma*, *karar alma* ve *uygulama* yolundan gitmeyi idam cezasından korkunç bulan «*Bağımsız*» «*Sosyalist*» lerimiz olsun, gerek bir yerden edindiği «yerli sosyalizm» *apoletini* rastladığı yurttaşa gösterip kendisine «*itaat*» etmiyeni dünya ölçüsünde yıldırımlıyabileceğine inanmış (mintarafillah) *yetkili*« *Sosyalist*» lerimiz olsun, hepsi bal gibi yahut zehir gibi Anarşisttirler.

Onların kendi kendilerine, yahut etrafın onlara vermiş bulunduğu : «*Sosyalist*», yahut «*Komünist*», yahut «*Oportünist - Revizyonist*» vb. sıfatlarına bakmayın, Hepsinin içyüzlerine, yâni ana düşüncelerine *ve temel davranışlarına* bakın. Hepsi, yalnız kendi «*kişiliklerinde*» bir «*Otorite*» kabul edilirse, onlar da bir «*Otorite*» kabul ederler. Kendi dışlarında otorite mi? Böyle şeyi, yazdıysa bozsun. En «Majüskül» geçineninden en «Minisköl» üne dek hiç birisi, — ne denli: «beş vakit namazında : *müttaki sosyalist*» görünürse görünsün, — yeryüzünde hiç bir Otorite tanımazlar. «*Ben*» otorite isem: otorite var; «*Benim otoritem*» yoksa: hiç bir otorite yoktur. Teori ve pratikte kahrolsun otorite Görünmez, dilsiz sloganları budur.

Demirel'lerin, İnönü'lerin «*Anarşi*» saydıkları şey anarşi değildir. Asıl, otoriteyi *sırf dış* ve yadırgı *zorlamalarla:* gerçek teori ve pratikten kopuşla, makamla, apoletle, rütbe veya para, yahut süngü, kurşun gücü ile sağlanır şey sayan kafa yok mu? İşte o, anarşistin domuzudur. Ve bu *domuzuna anarşistlik*, bize tarihcil görevi bitmiş Osmanlı Tefeci - Bezirgân Derebeği artıklarıyla aktarılıp gelmiş, iliklerimize işlemiş, ciğerimizi delmiş, anamızı ağlatmıştır.

OTORİTE GÖSTERİŞİ ve ANARŞİZM DİYALEKTİĞİ

Hiç değilse kendilerine başkaları «*Aşırı sol*» veya «*Kızıl komünist*», kendileri «*Sol*» veya «*Sosyalist*» diyenlerimiz, gerçekte boylu boyunca içine battıkları o Anarşizm batağından niçin kurtulamazlar? Neden bir baltaya sap olamazlar? Ömür boyu kendilerinden başka bir düşünce ve davranış otoritesi tanıyamadan, kendi etkisiz kişi böbürlenmeleriyle göçüp giderler? Çünkü, çoğu *Otorite*'nin ne olduğunu bilmezler.

Yahut «bilirler», hem de çok iyi, herkesten daha iyi bildiklerine inanırlar. İnançlarında ve bilgilerinde aşırıca samimîdirler bile. Hepsi de «*Otorite*» yi ağababalarından görmüşler, paşa atalarından öğrenmişlerdir. Otorite de ne imiş ki? Takarsın efendim palabıyığı, yahut top sakalı suratının alt yanına : üst yana da geçirirsin mezar taşından iri kavuğu yahut silindir şapkayı, ya da bıçkın kasketi! Açarsın ikisi arasındaki arslan ağzını, gaz tenekesi gürültüsüyle ezberlediğin iki üç lâfı kükredin mi? «*Hâzâ*» otoritenin tâ kendisi olursun.

Karşı çıkanmı olur? Kolay, çekersin kılıcı, uçurursun kelleri. Senden başka .kimse kalmaz ortalıkta otorite. Sosyal anarşistin kılıcı mı? O da var: boyunu posunu görene «*Oportünist*», yahut «*Revizyonist*» dersin. «*Kuyrukçu*» yahut «*Likidatör*» dersin. O da olmadı. «*Maocu*» yahut «*Kastrist*» damgasını vurursun Bunlar gerçek kılıç mıdır, yoksa tahta kılıç mıdır? Sen o kılıcı kullanmayı değil, kıçına takmayı olsun öğrenebilmiş, hele hak edebilmiş misindir? «Aldırma beğim, canbaza bak-»

Bütün sosyalistlerimizin kolayca Anarşist soysuzluğuna düşebilmeleri: ne teoride, ne pratikte, *Otorite* tanımamaktan da kötü olan, Otoritenin ne olduğunu bir ürlü kavrıyamamış olmaktan ileri gelir. Anarşistliğin birinci ve sonuncu maddesi ve özü: «*Otorite düşmanlığı + Otorite megalomanisi*» dir. Herşey gibi, Anarşistlik te önce *objektiftir :* yâni bizim onu kabullenmiş olmamamızla ortadan kalkmaz. Sonra, *diyalektiktir :* yâni, hem otorite düşmanlığıdır, hem de otorite megalomanlığıdır. Ve bugün, Türkiye'nin hemen bütün sosyalistleri Anarşizmin bu iki çengelinde, ikisine birden takılarak yırtınmakta ve kanamaktadırlar.

OTORİTE VE SAVAŞÇILLIK

Oysa Otorite (papucu büyük Mevlâna Çelebice Eyüp Sultan camiünde bunak pâdişahın beline taktığı sırmalı kılıç gibi) herhangi bir kişiye veya kişilere, herhangi bir üfürüklü merâsimle kuşanılacak bir elmaslı yahut kamış kılıç değildir. Bunak pâdişahın dedesinin dedesi yalınkılıç savaşla ülkeleri fethetmeseydi, kılıç takma gösterisini kimse ciddiye almazdı. Sosyalizmde de, *Otorite*, herşeyden önce nâmusu ile verilmiş kanlı *savaşların* ürünü olabilir. Bu en başta unutulmaması gereken birinci gerçekliktir. Yoksa, sosyalizmin erkekliğini giderecek «*Fennî sünnetçilik*» lerle, yahut «ala ala hey!» curcunalı liderlik «*Sünnet düğünleri*» ile kılıç kuşanılamaz.

Sosyalizmde *Otorite* sağlıyan, Anarşiye son veren *Savaş*, hem *teorik* hem *pratik* iki yüzü keskin *bilinç* ve *bilim* savaşıdır. Sosyalizmin *pratiği:* biri ötekisinden zerrece ayrılsa, hepsi sıfıra inen «*Ajitasyon+Propaganda+Örgüt*» üçüzüne dayanan savaştır. Dikkat edelim, bütün Otorite düşmanlıklarının veya Otorite megalomanyaklıklarının TEKNİK kökü: hep bu sosyalizm pratiğindeki üçüzden birinin veya ötekisinin yeterince önemsenmeyişinden ileri gelir.

Adam eline bir *Örgüt*, yahut *Ajitasyon*, yahut *Propaganda* olanağı geçirir. Örgütün nasıl sosyalist örgüt, porapagandanın nasıl sosyalist propaganda ajitasyonun nasıl sosyalist ajitasyon olacağını henüz kavramadan, *ansızın kazıklaşıp Otorite kesilir. Ve başka bütün otoriteleri «yere sermek» ten daha kestirme «başarı» yolu düşünemez. Bu Osmanlı katırlığının kaçınılmaz sonucu: aydınlatıcı, derleyici, değiştirici, geliştirici olmak yerine körletici, dağıtıcı, taşlaştırıcı olmaya varır. Kaş yapayım denilirken göz çıkarılır. Sözde otorite gösterisine girişilmekle, otorite bozulur ve anarşistliğe düşülür.*

ANARŞİSTLİKLE SAVAŞTA : ÖRGÜT

Sosyalizmin sefaletinde Osmanlı katırlığı : yâni, Bâbil çağından kalma Derebeği artığı küçükburjuva soysuzluğu sosyal temeldir. O bakımdan, anadan doğma *(megaloman + otorite düşmanlığı) ile savaşmak güçtür. Ama olanaksız değildir. Türkiye'nin bugünkü şart'ları ve yeni kuşağın yönelişi ortamında, anarşistliğe son vermek ve sosyalist otorite denilen bilinçli proleter disiplini kurmak, ancak, Örgütçül pratiğe ve gerçek Teori anlayışına dayanmakla gerçekleşebilir.*

Sosyalist *Örgüt* pratiği: matematik kuralı kadar kesin prensiplere uyar. Örgüt pratiği, *Proletaryanın Politik Partisini* çelik çekirdek yapmadıkça gerçekleşe-

...MİZ Mİ ?
...KLIĞIMIZ MI ?

...mez. Proletarya Partisi, *Tüzük* gücü ile yürür. Tüzük, *Amaç* maddesiyle bütün *Programı* özetledikten sonra, en çok *Üye olmak* bölümünde açık ve kesin olur. Programı iyice bilmek ve yaymak, hattâ aidatını düzenlice ödemek, Parti üyesi için değil, Parti sempatizanı için bile yeterli olamaz.

Parti üyesi herşeyden önce bir Parti *Organı* içinde *canlı* ve *disiplinli* düşünüp davranan kişidir.

Organ: Belirli gün, belirli gündemle *toplanan,* belirli *işbölümü* yaparak, disiplinli *tartışma* sonucu çoğunlukla alınmış *kararı* mutlak uygulayan; ve bu canlı düşünce - davranışı hem yerce, hem zamanca, bir saat düzenliliği ile *sürdüren;* yukarıya ve aşağıya *bağımlılığı bağımsızlığı* ile yarışan bir *bilinçli* örgüt bölümüdür, Canlılığı : *Parti* içinde olduğu denli, Yığın içinde de bilimcil düşünce ve davranışta *öncülüğü* ile ölçülür.

Disiplin : Herşeyden önce, *girişim* (inisiyativ : teşebbüs kaabiliyeti) temeline dayanır. Girişim gücünü körleten her kural, proletarya disiplini değil, *«körü körüne itaat»* istiyen, Partiyi inmelendiren burjuva otomatlığıdır. Girişim ışığı altında proletarya disiplininin başlıca 4 ayağı şunlardır :

1 — Organda *eleştiri* hakkı sınırsız, *oy* hakkı her kişiye bir tektir.

2 — *Yetki* ve *sorumluluk:* (Sınam + Bilgi + Enerji) ye, yalnız *kararla* verilir ve alınır.

3 — *Tartışma:* mutlak *organ içinde, şahsiyata dökülmeden, prensipcil ve yapıcı, pratik, somut, ilerletici, karara dek* yapılır.

4 — *Karar* : gelecek karara dek ilgililer için mutlak uygulanan *kanundur.*

Partiden çıkarılma başlıca 4 nedene dayanır.

1 — *Karyerizm* (mevki hırsı),

2 — *Organ dışı eleştiri,*

3 — *Karara uymamak,*

4 — *Program* ve *Tüzük dışılık ve Provokasyon.*

Bu en ilkel prensipleri göz önüne almıyanın, bir proletarya partisinden söz etmesi veya proletarya partisine girmesi, eğer provokasyon ve bozgunculuk değilse, düpedüz anarşistliktir.

ANARŞİSTLİKLE SAVAŞTA : TEORİ

Örgüt, Teorinin Pratiğe uygulanmasıdır. Örgütsüz teori havada asılı kalır. Teorisiz Örgüt, havasız yaşamak istiyen canlıya benzer. Örgüt bir lâmba ise, Teori onun yağıdır. Ne yağsız lâmba ışık verir, ne de lâmbasız yağ ortalığı aydınlatır. Örgüt ampule, Teori elektrik akımına benzer. Ampulden geçmiyen elektrikde, elektriksik ampulde ne ışık, ne ses, ne ısı, ne hareket vermeye yeterli olamaz.

Ancak, biliyoruz: bütün elektrik âletleri, cihazları, elektrik enerjisinin keşfinden sonra icat edilmişlerdir. Onun gibi, en iyi örgütler de ancak, en doğru teoriden sonra kurulabilmişlerdir. Teori ile *Örgüt*'ün karşılıklı etki - tepki diyalektiği ne olursa olsun, *insan* denilen makinenin etken verimliliğinde *öncelik,* her zaman Teoriye düşer. Çünkü insan, Engels'in dediği gibi: yerken, içerken bile, önce o işlemin düşüncesini kafasında tasarlar.

Türkiye'de sosyalizmi bir sürü *Derebeği, Burjuva* ve *Küçükburjuva* anarşistlerinin türlü sapıklıklarından kurtaracak örgüt için de, birinci adım, önce kafa disiplin ve düşünce otoritesi yaratacak olan doğru ve sağlam *Teori* ile atılabilir. Türkiye'nin Sosyal Devrimler alanına en geç gelmesi, dünya ölçüsünde sınanmışları bir daha sınamasını olasılaştırabilir. Yeter ki, *Teori*'nin ne olduğunda yanılınmasın.

İnsanı bütün öteki hayvanlardan ayıran yanı, *Sosyal - Teorik* bir yaratık olmasıdır. Bunu Tarihin her aşamasında görmemek elden gelmez. Teori ile en az başı hoş olan Barbarlığın en etkin olduğu çağlara dikkat edelim. O insanlığın en kargaşalı (en anarşik) ve en karanlık (en bilinçsiz) bulunduğu çağlarda, en çimçiy ham güce dayanan *Pratik Otoriteler* (Derebeğilik Ululları) yalnız ve ancak *Teorik Otoriteye* (örneğin: Krallar *Hristiyanlık* Kilisesine, Pâdişahlar İslâmlık Şeriâtına) yaslanabildikleri ölçüde, *Gerçek Otorite* (Kral veya Şah) olabilmişlerdir.

Onun için, Derebeği artığı Türkiye'de (olmaz öyle şey ama): Sosyalizme Kral veya Pâdişah mı olunmak isteniyor? Görünen budur. Her köşe başında Sosyalizmin Kralı yahut Pâdişahı olmak istiyenlerin kulakları yahut kuyrukları titreşip duruyor. Bu gibilerin, kendilerini değilse bile, çevrelerini hastalığa bulaşmaktan kurtarmanın birinci ilâcı şu gerçeklikte toplanır: *Zamanı için ve kendine göre az çok oturaklı ve tutarlı bir Teorik Taban bulunmadıkça, insanoğlu, hiç bir yerde, hiç bir zaman oturaklı ve tutarlı bir Pratik Otorite kuramamış, hele hiç sürdürememiştir.*

İnsancıl her alan için doğru olan bu kuralın, özellikle Proletarya Sosyalizmi için en büyük yamanlığı ve keskinliği büsbütün doğrudur. Sosyalizmde Türkiye'nin otoritesi olmak istiyenlerin çoğu o doğruyu genel ve soyut olarak az çok biliyorlar. Onun için hemen hepsi *«Teori»* adına konuşuyorlar. Bir eksiklikleri var: Teoriyi, herkesten iyi kavradıklarını sandıkları için, bilmiyorlar. Bilmemekten de kötü olarak, teoriyi *metafizik ve skolastik* biçime sokuyorlar.

Dünya ölçüsünde otorite olmuş düşünür ve davranırların teorik yazılarını ne denli çok iyi ezberler, hele tekrarlarlarsa Türkiye ölçüsünde o denli büyük yanılmaz teorici olabileceklerini umuyorlar. Aldanıyorlar. Yalnız kendileri aldanmakla *kalsalar,* *«Yanılmaz Papa»* lıkları onlara helâl edilebilirdi. Ne yazık ki, o skolastiği çevrelerinde yayarak, Şimdiye kadarki kuşakların düştükleri çukura yeni kuşakları da düşürme istidadını körüklüyor, Bu kadarı *«aşırı»* oluyor.

Bilimcil Sosyalizm için, *Teori,* herşeyden önce, Derebeği *Skolastiği* ile Burjuva *Metafiziğini* yok etmektir. Teori, her şeyden daha kesin *Diyalektik* metod ve mantıktır. Teorinin diyalektiği: elbet *uluslararası* bir değer olmaktır. Ama, uluslararası bir değer olmanın tek yolu da, her şeyden önce *ulusal* bir değer yaratmaktır. Kapitalizmde insanlık eşitsiz gelişim kanunu ile, ayrı ulus gerçekliklerine parçalanmıştır. Onun için, her ülke, ötekilerinin yarattığı bütün teorik değerleri iyice sindirecektir. Ama bu, uluslararası teoriyi sindirim. *Teori*'nin yalnız bir kanadıdır. Öbür kanat, her ülkenin *kendi sosyal orijinalitesi'nde* yatar.

Bizde, bütün sosyalistlerimizin basamak basamak kendi çaplarında boyuna anarşistleşmeleri (otorite kırıcı megaloman disiplinsizlikleri) hep, yalnız derme çatma, *çıraklıkta pişmemiş,* uluslararası *«teori»* tek kanadı ile şâhâne uçuşlar yapmıya kalkışan acaip kuşlar oluşlarından ileri geliyor. Oysa, bu aşama, kırk yıl öncede kalmalıydı. *«Cin olmadan adam çarpmak»* modası artık geçmelidir. Yeraltı, dünyadan başka yıldız değildir.

Türkiye'de Karşı Devrim Cephesi Devrim Cephesi (2)

İLERİCİ HALK CEPHESİ

«A — Özgüç: Modern İşçi Sınıfı + Proletarya Aydınları : büyük şehir merkezlerinde, büyük yedek güçlerden tecrit edilmektedir.

B — Yedek Güçler : Antika Küçükburjuva + Modern Orta Tabakalar» (Dr. Hikmet Kıvılcımlı. Halk Savaşının Plânları, s. 188).

A — ÖZGÜÇ

1) Modern İşçi Sınıfı :

Kapitalizm, feodal toplumun bağrında yuvalanıp gelişirken, kapitalistler alabildiğine, girişken, yaratıcı ve devrimci idiler. Çıkarları feodalibmle tam karşı idi. Kapitalistler iyice palazlanıp gelişince, **Dünya Derebeyleri** (birinci tabaka - Feodal Beyler) ve **Din Derebeylerine** (ikinci tabaka - kilise) karşı köylüler, esnaflar, aydınlar, işçilerden oluşan **üçüncü tabakayı** (TİERSETA) ardına takarak Feodalizmi yıkıp, Kapitalizmi kurdular. 19. y.y. sonuna dek kapitalizmin geliştiği ülkelerde burjuvazi devrimlerin öncü gücü olarak feodalizmi yıkıp, kapitalizmi oturttu. Buna **Burjuva ihtilâli** ya da **Demokratik Devrim** ya da **Burjuva Demokratik Devrim** dendi. Ama burjuvazi iktidara gelinceye dek devrimci idi. İktidara geldikten sonra, artık devrim istemiyordu. Oysa karşısında kendi eliyle yarattığı, sonuna kadar devrimci Modern İşçi sınıfını (Proletaryayı) buldu. Proletarya'ya karşı derebeyleriyle zaman zaman da derebeyliliğe karşı işçi sınıfıyla ittifak yaparak düzenini tam anlamıyla pekiştirdi. Derebeyler de bu süreç içinde toprak kapitalisti şeklinde kabuk değiştirerek burjuvalaştılar.

Paris Komünası 1871 yılında iktidarı ele geçirip 71 gün yaşadıktan sonra burjuvazi tarafından en acımasızca bastırıldı. Oluk gibi kan akıttı burjuvazi, bir vampir iştahıyla içtiği proleter kanıyla sarhoş oldu. Ve bu tarihten sonra ileri kapitalist ülke burjuvazileri kesin karşı-devrimci oldular. «Devrim» sözü bile uykularını kaçırmaya yetti.

Oysa geri ülkelerde işveren sınıfı iktidar olmak istiyordu. 1905 devrimi ile son deneme Rusya'da oldu. Fakat, proletarya devrimi sonuna dek götürmek isterken burjuvazi elde ettikleri ile yetinmek arzusundaydı. 1905 devrimi ispat etmişti ki, artık burjuva demokratik devrimi başarmak işi de proletaryaya düşüyordu. 1907 Şubat devriminde de aynı gerçek ortaya çıktı. Proletarya yine devrimin özgücü idi. Ve devrimi sonuna dek götürmek istiyordu. 1917 Ekim devrimi proletarya'nın sosyalizme ulaşması oldu.

Türkiyemizde ise proletaryanın sırf niceliğine bakarak **«bizde işçi sınıfı»** yok deniyordu. Bu söz söylenirken de iFnans-Kapitalin verdiği eksik gedik rakamlarına olsun bakmak, akıllara getirilmiyordu. Bu küçük burjuva «güce tapma» eğiliminin niceliğe tapma şeklinde uç verişiydi. «Temel güç köylülüktür, işçi sınıfının ideolojik öncülüğü vardır.» tekerlemesi teori olarak sunuluyordu. Ve sonuç, işçi sınıfımız 15-16 Haziran'la kendini dosta düşmana kabul ettirdi. Şükür bu tartışma bitti. Artık kimse işçi sınıfını inkâr edemez oldu.

İşçi sınıfımız nitelikçe de Türkiye'nin en örgütlü devrimci sınıfı olduğunu, sendikalılığı ve 15-16 Haziran, 1976 - 1 MAYIS'ı, 1977 - 1 MAYIS'ı ile göstermiştir. Fakat gurup partileri furyası içinde, hâlâ partisiz olması öncü müfrezesine sahip olmaması proletaryanın büyük zaafıdır. Bu zaaf da işçi sınıfımızın zaafı olmaktan çok, sosyalistlerimizin zaafıdır. Özetçe : İşçi Sınıfımız nicelikçe ve nitelikçe özgüç olarak ilerici halk cephesinin önündedir ve önünde olacaktır.

2 — PROLETARYA AYDINLARI :

Bugünkü Türkiye, dünkü Osmanlılıktan çıkıp gelmiştir. Osmanlılıktan kalma birçok alt yapı, üst yapı ilişkilerini, gelenek, görenek ve kültürü miras olarak almamazlık edemez.

Osmanlı İmparatorluğu, Bizans ve İslâm Memeniyetlerinin çökkün, yatalak toplum ilişkilerini yıkan bir ***orta barbar akınıyla*** kuruldu. Yıktığı medeniyetleri bir Rönesansa uğrattı. Toprağı toplum malı haline getirdi. Adına **dirlik düzeni** denildi. İlk **gaziler** ise **dirlikçi** oldluar. Dirlikçinin görevi toprakların düzenlice ekilip biçilmesini gözetleyip sağlamaktı. Onun toprağı tasarruf hakkı yoktu. Sadece düzenleyici idi.

Kanunî ile başlayan **kesim düzeni** nihayet toprağın **malikâneler** halinde kişi mülkiyetine geçmesine dek vardı. Ama Osmanlının dört devlet sınıfı (sosyal sınıf anlamında değil) :

1 — Seyfiyye (kılıçlılar) = ordu

2 — İlmiyye (sarıklılar)

3 — Kalemiyye (Yazıcılar)

4 — Mülkiyye (İdareciler)den özellikle Seyfiyye (ORDU) o dirlikçi gelenekleri tamamen unutamazdı. Ve Genç Osman'dan beri hep yukarıdan devrimci girişimlerde bulundu.

1908 Hürriyet Devriminde, 1923 Birinci Kuvayimilliye devriminde ve gerekse 27 Mayıs 1960 devriminde hep o gelenek, göreneklе hareket eden bir vurucu güç olmuştur ORDU.

Ama ordu bir sınıf değildir. İlerici yönde de olsa ordunun vuruşu çağımızın iki modern sınıfından birinin değirmenine akmak zorundadır. Nitekim **1908'de komprador burjuvazi, 1923'de de Anadolu Burjuvazisi** yönünde işlemiştir. 27 Mayıs 1960'da ise Finans-Kapital, Tefeci-Bezirgân ittifakına karşı darbe yapılmış, fakat tek örgütlü sınıf Finans-Kapital olduğu için, yine onun yönüne çekilebilmiş, ilerici, halkçı, yönü amortize edilebilmiştir.

Tüm ilerici girişimler ise ordunun, o gelenek görenekleri en saf, en çok barındıran genç kısmından gelmiştir. Artık hakim sınıflarla bütünleşmiş ordu, fosilleri elbet burada sözkonusu değildir. Ordu gençliğinden gelecek ilerici bir vuruşu durdurabilmek için yerli, yabancı parababalarının, CIA'sının ve MİT"inin akıl hocalığı ve güdümüyle ordu fosilleri aracılığı ile uyguladıkları bir 12 Mart Faşizmi bizi ordunun bu geleneği yok oldu sonucuna götürmemelidir.

Ordu meselesini daha geniş bir yazıda vermek üzere şimdilik bu kadarla yetinelim.

B — YEDEK GÜÇLER

Antika küçük burjuvazi + Modern Orta Tabakalardan oluşur.

«Yedek Güçler : Devrimci durumlarına ve antuzyazmlarına göre şöyle sıralanabilirler :

1 — Küçük ve orta **aydın** zümreleri, (dar gelirliler)

2 — Fakir ve orta **köylü** yığınları, (köy yarı-proleterleri)

3 — Küçük ve orta ***esnaf tabakaları***, (şehir yarı-proleterleri).

Orta Tabakalar : Emperyalizm cephesiyle halk cephesi arasında, finans-kapitalin arafatta tutmak istediği orta tabakalar üç tabakada toplanabilirler.

1 — Büyük aydınlar

2 — Orta ve küçük işverenler

3 — Orta ve küçük emlâk sahipleri»

(Dr. Hikmet Kıvılcımlı. Halk Savaşının Plânları, s. 188-189).

Şimdi bu tabakaların karakteristiklerini özetçe belirleyelim.

Yeri gelmişken bir meseleyi açıklığa kavuşturmakta yarar var : **SINIF** ne demek? **TABAKA** ne demek?

Sosyal SINIF : Bir toplumda hakim üretim yordamıyla **dolaysızca** yani **birinci kertede** görevli bulunan insan kümeleridir. Kapitalist toplumda hakim üretim yordamı kapitalist üretim yordamıdır. Kapitalist üretim yordamı ile **doğrudan** ilişkili iki sınıf vardır.

1 — İşveren sınıfı :

Durumca : Üst ve güdücü sınıftır.

Çıkarca : Elinden geldiğince çok **artı-değer** koparmak yani, SÖMÜRMEK ister.

2 — İşçi Sınıfı :

Durumca : Alt, güdülen.

Çıkarca : Elinden geldiğince az **artı-değer** koparttırmak, yani SÖMÜRÜLMEMEK ister.

Bu durumca ve **çıkarca** zıt karakter (üretim yordamından kaynaklanan) **sınıflar savaşını** kaçınılmaz kılar.

SOSYAL TABAKA : Bir toplumda hakim üretim yordamından sözedilince; kendiliğinden başka hakim olmayan üretim yordamları var demektir. İşte bir toplumda bir önceki

üretim yordamından **yadigâr** kalmış; hakim üretim yordamıyla dolaysızca **ilişkisi olmayan** insan kümelerine sosyal-tabaka denir. Köylüler, esnaflar, tefeci-bezirgânlar v.s. tabakaları.

Bu tabakalar da bugünkü hakim üretim yordamının karşısında aldıkları duruma göre 2 ayrı özellik gösteren tabakalara ayrılabilir.

a) Geçmiş tarihin yadigârı olan sosyal tabakalar: KÖYLÜ TABAKALARI ve ESNAF TABAKALARI : Varlıkları geçmiş üretim yordamının kapitalizm içinde varlığını sürdürmesine bağlıdır .

b) **Modern Güdümün yadigârı olan sosyal tabakalar** : USTABAŞILAR ve AYDINLAR. Üretim ilişkileri **idare** ve **siyaset** güdümleri için olur. Kapitalizmin doğuş yıllarında kapitalistler aynı zamanda üretimi gözetler ve denetlerlerdi. Fakat kapitalist işletme, büyüdükçe, hele tekelleştikçe gözetim işlerini **ustabaşılara**, teknik işleri ise bilim işinde uzmanlaşmış aydınlara bıraktılar.

«Bu sosyal tabakaların bir de ortak yanları vardır. Hepsi de küçük MÜLK SAHİBİ tutumundadırlar. «KÜÇÜK KİŞİ MÜLKİYETİ» esnafı ve köylüyü verimsiz küçük üretim cenderesinde, kısır çabalarla boğuyor; aynı küçük özel mülkiyet aydını ve gözeticiyi haksız sömürüye bekçi köpeği yaparak insan haysiyetine aykırı vicdan işkencesi ile yozlaştırıyor.

Ne var ki, bu zavallı sosyal tabakalar sırf o küçük mülkiyetlerinin kölesi oldukları için durumlarını bilince çıkarmakta güçlük çekerler. Egemen sınıfların muazzam «BÜYÜK ÖZEL MÜLKİYETİ» toplum içinde har vurup harman savurur. Üretimin sosyalleşmesi ile taban tabana zıt üst yapı engelleri çıkarır, verimi baltalar, toplumun gelişmesini baltalar. Yapma işsizliği ve izafî yoksulluğu (üst sınıfların zenginliği ile hergün biraz daha ağırca zıtlaşan alt sınıfların züğürtlüğü) artırır. Bununla birlikte, küçük mülk sahipleri, zaman zaman o toplumu batıracak hale gelmiş, büyük özel mülkiyeti körü körüne savunmak felaketinden bir türlü kurtulamazlar.

Onun için geçmiş tarihin yadigârı ve modern güdümün yadigârı olan sosyal tabakaların topuna birden «KÜÇÜK BURJUVA» tabakaları denilmektedir. Küçük burjuva tabakaları, «KÜÇÜK» oldukları için maddece ve manaca ezilip sömürüldüğüne göre, İŞÇİ SINIFI'na yakındırlar. Aynı tabakalar «BURJUVA» yani, «ÖZEL MÜLKİYET» denilen ismi var cismi yok tabu ile çarpılmış bulundukları için İŞVEREN sınıfının zafer arabasına bağlı kalırlar. Bir yandan bağımsız hiçbir düşünce ve davranışa sahip olamazlar. En saçma uyduruklara inanır ve aldanırlar. Öte yandan anarşiye dek «BAĞIMSIZ» görünmek kara sevdasından kurtulamazlar. Hiçbir kollektif aksiyonu ölüm dirim ölçüsünde benimsemeyen küçük burjuvalar, kendisini beğenmiş, ukalalık illeti ile inmeli olurlar.» (Dr. Hikmet Kıvılcımlı. Genel Olarak Sosyal Sınıflar ve Partiler. s. 13-15.)

Böylesine yalpalayan küçük burjuvazinin asıl kurtuluşu işçi sınıfı ile davranmasıyle mümkündür. Bu çıkar birliği bilincini işçi sınıfı mutlaka Küçükburjuva Tabakalarda yaratarak yedeğine almalıdır. İşçi sınıfı, bunu beceremedikçe kalabalık küçük burjuva nüfusu Gerici Güçler Cephesinin yedek gücü gibi çalışacak: proletaryanın karşısında yeralabilecektir.

ORTA TABAKALAR

1) Büyük Aydınlar

Düzenin hakim sınıflar yönünde işlemesini sağlayan büyük memurlar (müsteşar, genel müdür, general, v.s.) ile fabrikaların, işletmelerin, idari kademesi (müdürler, yardımcıları vs.) Bu tabaka içinde yeralırlar. Çıkarca burjuvaziye daha yakın düşmelerine rağmen, proletarya ile uzlaşmaz bir çelişki içinde değildirler. İşçi sınıfı hiç değilse, bu tabakayı tarafsızlaştırabilir.

2) Orta ve Küçük İşverenler

3) Orta ve Küçük Emlâk sahipleri.

«Şehirde ve köyde az çok MODERN (yani kapitalist) üretimle ilgili vahşi kapitalistlerle Orta Emlâk sahipleridirler. O karakterleri ile Antika «Tefeci-Bezirgân» sınıfından ayırt edilirler. «Yabani» orta zümreler az çok girişkin ve modern oldukları için, tekelci ve hazır yiyici Finans-Kapitalle çatışık olurlar. Bu çelişki normal kapitalist serbest rekabetten apayrıdır.» (Dr. Hikmet Kıvılcımlı. Halk Savaşının Plânları, s. 183).

Burada açıklanması gereken bir kavram yatıyor. **«Vahşi»** ya da **«Yabani» kapitalist** ne demektir?

19. y.y. da HALK denince —1— İşçi Sınıfı (Proletarya) —2— Küçük Burjuvazi (Köylü-Esnaf, dar gelirli) anlaşılırdı. 20. yüzyılda ise bu iktidar dışı düşmüş **yaban kapitalistler** ve **Yaban Emlâk Sahipleri** Finans-Kapital tarafından **halk yığınlarının yanına atılır.** Artık 20. y.y. da halk denince üç küme insan akla gelir :

1 — İşçi sınıfı (Proletarya)

2 — Küçük burjuvazi

3 — Yaban kapitalistler ve yaban emlâk sahipleri.

Kapitalizm serbest rekabetçi iken iki sınıf iktidarı birlikte elinde tutardı : 1) Kapitalistler, 2) Büyük arazi sahipleri. Fakat emperyalizm çağında kapitalist sınıfının içinden en kodamanlarının (sanayi, banka, ticaret kodamanları) arazi sahiplerinin en kodamanlar ile kaynaşıp oluşturduğu bir finans-kapitalist zümresi, iktidarı ele geçirdi. Yani artık kapitalistlerin tümü iktidarın nimetlerinden yararlanamıyordu. Egemen sınıflar içinden bir kodaman zümrenin (Finans-Kapitalin) **Plütokrasisi** (Zenginlik iktidarı) kuruldu. Artık iktidar yalnız o zümreye çalışıyordu.

Fakat bu zümre kendi dışında kendilerine göre pek küçük kapitalist girişimleri de **istiyordu**. Çünkü onlar sayesinde bir sanayii dalını tümden tutup, büyük değişmeyen (sabit) sermaye yatırmaktan kurtuluyordu. Böylece o sanayi dalı verimsiz olunca, sermayesini kolayca başka alanlara aktarabilirdi. Ayrıca kapitalizmin arz talep kanunu gereği, bir üretime talep azalınca fiyatları düşürerek mallarını elden çıkarabilirdi. Oysa yabaniler daha yüksek maliyetlerle elde edebildikleri malların fiyatını ya düşüremedikleri için, malları ellerinde kalır; iflâs ederler, ya da malların fiyatını düşürdükleri için iflâs ederler. Sonuç olarak, Finans-Kapital krizi yabanilere yıkmış olur. Kendisi yine dimdik ayakta durur. Yabani işletmeler genellikle tekniği geri olan üretim alanlarında faaliyet gösterirler. Finans-Kapital bu üretim alanına el attı mı, yabaniyi yok olmaktan artık Allah bile kurtaramaz. Kriz anlarında da yok olmak mukadderdir. Finans-Kapital bunu her zaman başarır. Çünkü: 1) Finans-Kapital özellikle enerji ve ilk madde kaynaklarını elinde tutar. 2) Üretim araçlarını elinde tutar. 3) Kredi ise zaten ondan sorulur. 4) Ayrıca, korkunç reklâm olanaklarıyla pazar onun tekelindedir. 5) Bu yukarıdaki kaynakları kullanıp yine de yabaninin hakkından gelememişse «hür basın» artık bu işi sonuca bağlar. (Malların kalitesizliği, yabaninin kişisel yaşantısı, iflâs edeceği ve akla geldik gelmedik spekülâsyonlar.) 6) «Hür basın» da bu işi halledemedi ise yabani bir haraç verilerek uzaklaştırılmak istenir. 7) O da mı olmadı? E artık tabanca-bıçak, benzin, dinamit ne iş için duruyor. Sonuç; ya bir suikast ya da sabotaj. Artık yabani kapitalist «bir var idi; bir yok oldu» olur. Defteri kapatılır.

Yabani Kapitalist, Finans-Kapital karşısındaki bu **kurbanlık koyun** durumunun bilincine eremeyecek cahillikte değildir. Bu durumunun bilincine vardığı oranda **Devrimci Halk Cephesine Karşı tarafsız, iyilik diler, hattâ müttefik olur.**

SONUÇ :

Yukarıda anlattığımız sınıf ilişki çelişkilerinden zorunluca, çıkan sonuç : «Halk Cephesinin **Özgücü** olan **İşçi Sınıfı** ile **Proletarya Aydınları** : Küçük-Burjuva tabakaları ile candan **ittifak** yapıp, orta tabakaları **nötralize** edebilirse, (Finans-Kapital + Tefeci - Bezirgân) Cepheyi yenik düşürebilir. Türkiyenin «Devlet Sınıfları» gelenek-göreneklerinden yararlanıp, orta tabakaları iyilikdiler (Hayırhah) durumunda, tarafsızlıktan da ileri sempatizan duruma getirirse, devrim sancılarını herkes için en çok «ılımlaştırmış» olur.» (Dr. Hikmet Kıvılcımlı - Halk Savaşının Plânları s. 190).

Tabi işçi sınıfı «Örgütlü ise herşeydir. Örgütsüz ise hiçbirşey.» Gerçeği biran bile unutulmadan; *proletarya partisi reorganize* edilir; *proletarya* gerçekten «*sosyalist*» ve gerçekten «*herşey*» yapılır ise.

DÜZELTME

Bu yazının geçen sayımızda yayınlanan bölümünün 15. Sayfadaki kısmının birinci paragrafının 7. satırı dizgi hatası sonucu: «yılları 300 - 500'i geçmeyen bir azınlık tüm halk» olarak çıkmıştır. Rakamının 3000-5000 olması gerekiyordu. Önemli bir hata olduğu için düzeltmek gerekti. Düzeltir, özür dileriz.

YENİ VP. ANARŞİZM BATAĞI VE DEMAGOJİ (2)

BURJUVA SİYASETİ — PROLETARYA SİYASETİ

Hepimizin bildiği gibi burjuva siyasetinin malzemesi demagojidir. Çünkü onun amacı yığınları uyutarak sağmal sürü haline getirmektir. Halk uyandığı anda burjuvazinin sonu gelmiş demektir. Bundan dolayı onun halka her söylediği mutlak yalandır - yanlıştır. Bu kuru lafla, kuru kalabalığı kandırma işine bilim dilinde demagoji denir. Bu yöntem kapitalistlerin ve onların işçi sınıfı içinde (bilerek ya da bilmeyerek, çünkü insan saflığından da demagoji yapabilir) uşaklığını yapanların kullandığı yöntemdir.

Proletarya siyasetiyse açıklık, netlik ve dürüstlüktür. Çünkü proletaryanın kimseyi kandırmakta çıkarı yoktur. Bilakis, halkın bütün gerçekleri olduğu gibi görmesinde yararı vardır. Bunun için ustalar der ki; «Marksistler inanç ve düşüncelerini gizleyecek kadar küçülmezler.»

Demek bu iki siyaset arasındaki esaslı ayrılık birinin demagojiye, ötekininse dürüstlüğe dayanmasıdır.

YENİ VP. HANGİ SİYASETİ İZLİYOR?

Bu sorunun cevabı Yeni VP.'nin düşünce ve davranışının incelenmesinden çıkacaktır. İnceleyelim :

Sayın yeni VP. silâhşörleri sözde yani biçimce, Eneski Sosyalizmin ortadoks savunucuları rolünü oynarlar. Hattâ kendilerini eneski sosyalist sayarlar. (Tarihi ve bilimi tahrif etmeleri onların demagogluklarına açık bir örnektir. Çünkü Türkiye'de «Eneski Sosyalistler : savaşa 1920-1925 yılları arasında katılanlardır.» Devrim Zorlaması, s. 45). Fakat onlar Eneski Sosyalizmin teorik-pratik emeklerine, Eneski Sosyalizmin usta savaşçısı Dr. Hikmet KIVILCIMLI'ya en sinsi, en alçakça saldırılar yapmaktan da geri durmazlar. Bu saldırılar karşıdan ve açıkça olmayıp; içten sözde Eneski Sosyalizmi savunur görünerek iki yüzlü oportünizmin genel karakterine uygun olarak yapıldığı için pekçok arkadaşın gözünden kaçabilir. Yeni VP. şeflerini gerçek kimlikleriyle tanımak-tanıtmak için onları, Eneski Sosyalizme arkadan silâh çekerken suçüstü yakalamak gerekir :

Dr. Hikmet KIVILCIMLI Reorganizasyon meselesini «prensipçe olsun çözümle»yemedi mi?

Yeni VP. ideologlarına göre : «evet, çözümleyemedi»

«Reorganizasyon Momenti :

«»Biz, Türkiye'nin genç sosyalistlerinin başına böyle bir sorun 1960 sonrası geldi. Ve halen Türkiye sosyalistlerinin kafasında prensipçe olsun çözümlendiği söylenemez.» (H. Yılmaz. TSİP Olayı: Parti Yapıcılığı ve Çok Partili Ortamımız. s. 123).

1960 sornası sosyalist ortamda yalnız genç sosyalistler değil, Usta Dr. Hikmet KIVILCIMLI da varolduğuna göre «böyle bir sorun» onun da «başına gel»medi mi? Tabii ki geldi. «Ve halen (o günden bu güne) Türkiye sosyalistlerinin kafasında prensipçe olsun çözümlendiği söylenemez»se; Usta Dr. Hikmet KIVILCIMLI da Türkiye sosyalisti olduğuna göre, onun «kafasında» da «prensipçe olsun çözümlendiği söylene»bilir mi?

«Pratik olaylar her an kafalarda yeni yeni sorular yaratmaktadır. Hele mesele baştan kavranmadıysa bu, her yeni durumda da yanılmaz karmaşalara, soyut tartışmalara neden olmaktadır.» (a.y. s. 123).

Görüldüğü gibi yeni VP. megalomanlarına göre «mesele baştan kavranmamış. Tabii meseleyi başta kavramayanlar arasında KIVILCIMLI Usta da var. Çünkü hiç kimse meseleyi baştan beri kavramamış.

Ve aşağıdaki satırlarda Yeni VP. teorisyenlerinin megalomaniden gelen saçmalamaları, son haddine varır :

«Konumuz proletarya partisinin reorganizasyonudur. Ve bunun gerçekleştirilmesi doğrultusundaki şiar ortaya atıldığından beri çeşitli çabalar olmuştur, olmaktadır. Fakat bu çabalara rağmen en başta teorice yeterin ce aydınlığa kavuşmadığı görülüyor. Reorganizasyonun teoride yeterince açıklığa kavuşmaması, teori projektörü ile yolun yeterince aydınlanmamış oluşu, Türkiye sosyalistlerini sendeleyerek yürümeye zorladı. Hattâ bu gidiş körün değneği ile yürüyüşüne belki fazlaca denk düşer.» (a.y. s: 124).

Proletarya Partisinin Reorganizasyonu parolasını kim ortaya atmıştır? Gerçekleştirmek için kim çabalamıştır? Çabalara rağmen teorice kim aydınlığa, açıklığa kavuşturmamıştır? Yukardaki satırların yazarı bu soruların cevabından bilerek kurnazca kaçınır. Yazar, «Reorganizasyon şiarı ortaya atılmıştır, çeşitli çabalar olmuştur, teorice aydınlığa kavuşmamıştır,» gibi öznesi belli olmayan genel yuvarlak cümlelerle amaca ulaşmayı hesaplar. O, böyle konuşmakla hem; Eneski Sosyalizme arkadan en ağulu darbeyi vuracağına hem de sureti haktan görünerek, Eneski Sosyalizmin ortadoks savunucusu rolünü başarıyla oynayabileceğine inanır.

Hepimiz biliyoruz ki Proletarya Partisinin Reorganizasyonu parolasını ortaya koyan da, parolayı hayata geçirmek için kanteri döken de Dr. Hikmet KIVILCIMLI'dır.

Bu durumda. Reorganizasyon parolasının «en başta teorice yeterince aydınlığa kavuşmadığı görülüyor.» demek, açıkça parolayı Dr. H. KIVILCIMLI teorice aydınlığa kavuşturamadı, demek değil de nedir? «Reorganizasyonun teoride yeterince açıklığa kavuşma»dığını, «yolun yeterince aydınlanmamış ol»duğunu iddia etmek açıkça, Dr. Hikmet KIVILCIMLI reorganizasyonu teoride açıklığa kavuşturamadı, yolu teori projektörü ile aydınlatamadı demek değil de nedir? «Teori projektörü ile yolun yeterince aydınlanmamış oluşu, Türkiye sosyalistlerini sendeleyerek yürümeye zorladı» ise bunun sorumlusu başta Dr. Hikmet KIVILCIMLI değil de kimdir? Ve Dr. Hikmet KIVILCIMLI'nın kendisi de, bir Türkiye sosyalisti olduğuna göre, «sendeleyerek», «körün değneği ile yürüyüşü» gibi yürümemiş midir? Yeni VP. kurmaylarına göre, «yürümüştür.»

İşte Yeni VP. ideologlarının söylemek istedikleri bunlar. Ama onlar, elli yıllık Türkiye sosyalizm savaşının önderi Usta Dr. Hikmet KIVILCIMLI'ya böyle açıkça karşıdan saldırmazlar. Saldırırlarsa maskelerinin düşeceğini bilirler.

Dr. Hikmet KIVILCIMLI, Marks-Engels Ustaların vasiyeti olan; Antika Tarihin genel gidiş kanunlarını (yani tarih öncesinden tarihe geçişin ya da barbarlıktan medeniyete girişin kanunlarını) bulup ortaya çıkardı. Tarih Tezi adlı yüce emeğinde; vahşet çağından bugüne dek tüm insanlığın (hem doğu, hem batı toplumlarının) başından geçenleri canlı sinema filmi gibi gözümüzün önüne serdi

Türkiye'nin kördüğüm olmuş her orijinal problemine el atıp derinlemesine inceledi, ve mutlaka olağanüstü aydınlık çözümler getirdi. Çocuk denecek yaşta girdiği sosyalizm savaşında, nöbet yerini bir saniye boş bırakmadı. Elli yıllık mücadelenin, hiçbir dönem başını yitirmeyen tek ayık lideri O'ydu.

İşte böyle bir insan; «Devrimci Derleniş ve Proletarya Partisi» gibi, Lenin Usta tarafından bütünüyle çözülen ve dünyanın her başarılı Proletarya Partisinin, yaşayıp pratiğiyle zenginleştirdiği bir konuyu nasıl «en başta teorice», «aydınlığa», «açıklığa» «kavuş»turamaz? Bu mümkün mü? Eneski Sosyalizm hakkında biraz bilgisi olan aklı başında bir insan için elbette mümkün değil. Fakat tutuldukları kariyerizm illetinden bunamaya uğramış Yeni VP. ideologlarına göre pekâlâ mümkün. Çünkü onların kendi bunak kafaları karanlık olduğu için dünyayı da karanlık görmeye ve göstermeye yerdengöğe hakları var.

Burada Yeni VP. ideologlarına sormayalım; «Anarşi Yok, Büyük Derleniş-» nedir diye? Verecekleri cevap belli : «olağanüstü soyut, subjektif» ve «iyidilek» Onlar yine karanlıkta kaldılar, «Anarşi Yok, Büyük Derleniş!»te aydınlatamadı onları. Yazık.

YENİ VP. PROLETARYA PARTİSİNİN REORGANİZASYONUNDAN NEYİ ANLAR?

«1971'den beri gelişen olayları; Reorganizasyon veya Yeniden Örgütlenmeyi, her eğilimin kendi yordamınca gerçekleştirme çabaları olarak değerlendirmeliyiz. Bu çabalar, 12 Mart öncesi başlamış ve günümüze kadar sürmüştür.

«14 Ekim sonrası olaylar, daha zenginleşmiş, netleşmiş ve sonuçlanmıştır». (Yeni VP. Vatan Partisini Örmeğe Yeniden Çağrı. s. 10)

İşte, Proletarya Partisinin Reorganizasyonu üzerine, ikiyüz sayfalık kitap yazan Yeni VP.nin konu hakkındaki bilgisinin özeti bu.

Hani Reorganizasyon meselesinin «halen Türkiye sosyalistlerinin kafasında prensipçe olsun çözümlendiği söylenemez»di? Hani «en başta teorice yeterince aydınlığa kavuşmadığı görülüyor»du? Ne dediğini bilmezlik bu kadar olur.

Yukarda alıntı yaptığımız kitapların her ikisinin de yayın tarihi «Aralık 1976». Demek Yeni VP. kurmayları aynı anda ve aynı konuda, birbirinin tam karşıtı iki ayrı tezi birden savunabiliyorlar. Fakat bu arkadaşların kusuruna bakmayacağız. Suç onlarda değil. «Teori projektörü ile yolun yeterince aydınlanmamış oluşu»nda.(!) Arkadaşların yolu karanlık.

Evet, gelelim Yeni VP.nin Proletarya Partisinin Reorganizasyonu konusundaki ye-

ni tezine. Onlara göre: «1971'den beri gelişen olayları; Reorganizasyon veya yeniden örgütlenmeyi, her eğilimin kendi yordamınca gerçekleştirme çabaları olarak değerlendirmeliyiz.» (a.y. s. 10).

Biz de sanıyorduk ki bu uğurda uğraşan yalnız bizleriz. Meğer her eğilimin çabası buymuş. Doğrusu Yeni VP.li arkadaşlar bilgimizi hayli artırdılar. (!) Peki ne zamandan beri uğraşıyormuş bütün guruplar reorganizasyonu gerçekleştirmek için?

«Bu çabalar 12 Mart öncesi başlamış ve günümüze kadar sürmüştür. 14 Ekim sonrası olaylar, daha zenginleşmiş, netleşmiş ve sonuçlanmıştır.» (a.y. s. 10).

Görüyoruz, Yeni VP-ye göre mesele «sonuçlanmış» yani bitmiş.

Burada, Yeni VP. ideologlarının çok ince hilesiyle karşı karşıyayız. Yukardaki satırlardan açıkça anlaşılacağı gibi «Reorganizasyon» kavramı her gurubun kendine çeki düzen vermesi, kendi gurup yapısını yeniden örmesi anlamında kullanılmaktadır. Bu «Reorganizasyon»un dar, sözlük anlamında kullanılmasıdır.

Halbuki biliyoruz; KIVILCIMLI Usta'nın «Reorganizasyon» derken anlattığı hep Proletarya Partisinin Reorganizasyonudur. Yoksa bir tarikatın kapalı kastını yeniden örmesi değildir. Bunu, Ustayı dinleyerek açıkça görelim:

«Oysa bugün konu, yeni aşamada: bir 50 yıllık tarihçesi bulunan Türkiye'nin sosyalist hareketinin ve sosyalist parti tutumunun **Reorganizasyonu**'dur, yeni baştan örgütlenmesidir. Buna açık gönüllülükle ve büyük bir gerçekçilikle elkoymak gerekir, kafa koymak gerekir. Yahut baş koymak, halkımızın dediği gibi.»

«Oysa parti yapıcılığı konu değildir. Parti geleneğini, göreneğini, tarihini, deneylerini ve ilh.nı gözönünde tutarak, bugünkü aşamada bir reorganizasyon yapmak lazımdır. Ve bu reorganizasyon da hangi prensipleri, hangi parolaları, hangi davranışları koyacağımızı bir kere daha, hep birlikte, arkadaşça, kardeşçe, koyup çözmemiz lazımdır.» (Dr. H. KIVILCIMLI, Durum Yargılaması, s. 24-25).

Görüyoruz Usta'nın «Reorganizasyon»u hangi anlamda kullandığı gayet açık net.

Peki Yeni VP. kurmayları bilmezler mi, Usta'nın Reorganizasyonu ne anlamda kullandığını? Bilirler. Üstelik, Usta'nın yukardaki satırlarını kitaplarına aynen aktarırlar ve arkasından da şunu derler:

«Hepimizin bildiği gibi Reorganizasyonun prensipleri, parolaları «Anarşi Yok, Büyük Derleniş!»te formüle edilmiştir.» (H. YILMAZ. TSİP Olayı, s. 134).

Bakın nasıl biliyorlar Reorganizasyonun prensiplerinin Usta'nın hangi kitabında formüle edildiğini? Peki o zaman nasıl derler «Anarşi Yok, Büyük Derleniş!» hayata geçmemişken; «1971'den beri gelişen olayları; Reorganizasyon veya yeniden örgütlenmeyi, her eğilimin kendi yordamınca gerçekleştirme çabaları olarak değerlendirmeliyiz... 14 Ekim sonrası olaylar, daha zenginleşmiş, netleşmiş ve sonuçlanmıştır.» diye?

Derler, çünkü onlarda, bırakalım diyalektiği, Aristo mantığı da yok. Onlarda, her çeşit mantıktan bağımsız olarak konuşabilme, kitap yazabilme ve siyaset yapabilme yeteneği var. Bu yeteneği megalomani sayesinde kazanmışlardır.

Onlar, aynı kitapta hem; «Reorganizasyon'un.... halen Türkiye sosyalistlerinin kafasında prensipçe olsun çözümlendiği söylenemez.... en başta teorice aydınlığa kavuşmadığı görülüyor.» derler hem de «hepimizin bildiği, reorganizasyonun prensipleri, parolaları «Anarşi Yok, Büyük Derleniş!»te formüle edilmiştir». diye yazarlar.

Sonra da kafaları kızınca; «Anarşi Yok, Büyük Derleniş!» «olağanüstü soyuttur, subjektiftir, iyi dilektir» diyerek Usta'nın emeğine sövüp sayarlar.

YENİ VP. «İLKELLİK (PİRİMİTİVİZM»'TEN NEYİ ANLAR?

«Olayca; 12 Mart öncesi eğilimleri, 14 Ekim sonrası partileşme yoluna girmişlerdir ve bu anlamda 14 Ekim sonrası 12 Mart öncesinin ilkelliklerini aşmıştır. Veya en azından zaman kesin olarak bu yönde işlemektedir.» (Yeni VP. Vatan Partisini Örneye Yeniden Çağrı, s. 11).

Görüyorsunuz Yeni VP. ideolojisine göre ilkellikten kurtulmak ne kadar kolay: Her gurup yani eğilim varlığını yine aynen sürdürüyor. Fakat «eğilimlerin» partileşme yoluna girmesi gerekiyor. Peki bu eğilimler nasıl giriyor «partileşme yoluna?» Gayet basit: Önce bir eğilimin kendi kendini parti görmesi gerekiyor. Sonra da burjuvaziye, bir pulsuz dilekçe verdi mi tamam, mesele hallediliyor. Yeni VP. nin «partileşme yolu» dediği bu. İşte bu yolu izleyen eğilim de ilkellikten kurtulmuş oluyor. Ne âlâ memleket değil mi? Yani bütün mesele, bir gurubun kendini parti görüp-görmemesinde. «Ben partiyim» diyorsa kurtuldu ilkellikten; yok eğer «gurubum» dedi mi, yandı, yuvarlandı ilkelliğin batağına. İşte Yeni VP.nin «ilkellik» ve «parti» anlayışı bundan ibaret.

Şimdi de meselenin doğrusunu Usta'dan öğrenelim:

«Primitivizme (ilkelliğe) Paydos: Yuvarcıklar (mahfiller) anarşisinin kalkması ile olur.» (Anarşi Yok, Büyük Derleniş! s. 29).

Görüyoruz, mesele ne kadar açık konuyor. Hiç ikirciliğe yer yok. (Tabii mantıklı adam için) Demek ki, ilkellikten kurtuluş, «eğilimlerin (yani gurupların) «partileşme yoluna gir»meleriyle değil; eğilimerin (yani gurupların) ortadan kalkması ile olur. Başka türlü değil. Peki nasıl kalkıyor guruplar ortadan? Usta'yı dinleyelim:

«Dünyanın her başarılı devrimci **çelik çekirdeği**, Yuvarcıkların belirli prensipler çerçevesinde birleşmelerinden doğmuştur.» (age. s. 28).

Demek ki, ancak gurupların kendilerini inkâr ederek «belirli prensipler çerçevesinde birleşmeleri»yle yuvarlar anarşisi son bulabiliyor. Öyleyse Proletarya Partisinin doğması ve İlkelliğin aşılması için birleşmek zorunludur. Yoksa her grubun kendini parti ilan etmesiyle ne proletarya partisi olunabilir ne de ilkellik aşılabilir.

Yeni VP.nin ikiyüzlü oportünistleri, Usta'nın meseleyi böyle koyduğunu bilmezler mi? Bilirler. 1975'te, TSİP içindeyken şöyle konuşurlar:

«Kıvılcım'ın belirttiği gibi «kongre toparlanmadan.... kurulan «parti» sosyalist hareketimizin bu ilkelliğine son» verememiş, «her gurubun kendi başına kuracağı «parti» lere kapı açmış ve haklılık kazandırmış»tır.» (H. YILMAZ, TSİP Olayı... s. 60).

Görüldüğü gibi Yeni VP. şefleri o zaman her gurubun kendi başına parti kurmasını olumsuzluk olarak değerlendirirler ve bunun sosyalist hareketimizin ilkelliğine son veremeyeceğini söylerler.

Bugün ise: «Olayca; 12 Mart öncesi eğilimleri, 14 Ekim sonrası partileşme yoluna girmişlerdir ve bu anlamda 14 Ekim sonrası 12 Mart öncesinin ilkelliklerini aşmıştır.» diyerek; her gurubun kendini parti saymasını olumluluk kabul ederler ve bu şekilde ilkelliğin aşıldığını savunurlar.

Onların, bu sık sık görülen döneklikleri; iğrenç ikiyüzlü oportünist içyüzlerini ele verir. Eneski Sosyalizmin en vazgeçilmez prensipleri, teorik-pratik emekleri, onlar için sadece kariyer sağlamaya yarayan birer araçtır. Onun için bir prensibi bugün savunur görünürler, yarın, işlerine gelmeyince, aynı prensibin karşısına geçerler.

Yine, Yeni VP. kurmayları, TSİP içindeyken, TSİP'i bir «grup partisi» olarak görürler ve şöyle eleştirirler:

«Kendilerini gurup olarak değerlendirmedikleri için (acaba başka neydiler?) kendilerinin parti kurması onlara ters gelmedi. Kurdukları parti güya «gurup partisi» olmayacaktır. (H. YILMAZ, TSİP Olayı, s. 60)

Burada, Yeni VP. ideologları bir gurubun tek başına parti kurmasıyla ancak «gurup partisi» olabileceğini savunurlar. Ve bu davranışı tasvip etmediklerini belirtirler. TSİP'i böyle bir yol seçerek kendinden sonraki gurup partilerinin de doğmasına yolaçtı diye kınarlar.

Bugünse, biz, mevcut partilere gurup partisi dediğimiz için bize bozulurlar. Şöyle derler:

«Derleniş tezini savunanlar (kastedilen bizleriz) mevcut partileri «birer gurup partisi» görmektedir.» (Yeni Sosyalist 5 Haziran 1977).

Kendileriyse bugünkü tekke partilerini artık gurup partisi olarak görmekten vazgeçmişlerdir:

«Kongremiz, diğer sosyalist partileri, ortak düşmana karşı hareket içinde bulunmaya.... çağırır.» (Yeni Sosyalist, 5 Haziran 1977).

Gördüğümüz gibi onlar, yeni VP. tarikatına şıh olur olmaz; gerçek proletarya partisinin karikatürü bile olamayan gurup partilerini; «sosyalist partilerimiz» olarak kabul ederler.

Şimdi onlara, şunu sormaya hakkımız vardır sanıyoruz: Siz, TSİP içindeyken, TSİP ve aynı yolu izleyen diğer «parti»ler, birer gurup partisiydiler de; bugün neden gurup partisi değiller? Lütfen söyler misiniz sayın Yeni VP. kurmayları?

Onlar, TSİP'i «kendilerini gurup olarak değerlendirmedikleri için (...) kendilerinin parti kurması onlara ters gelmedi» diyerek eleştirirler. Fakat kendileri gurup olduklarının bilincindeler: «Kıvılcım bir «gurup» olmakla birlikte, !gurupçu» değildir.» (H. YILMAZ, TSİP Olayı, s. 61).

Burada açıkça gurup olduklarını itiraf ederler. Fakat buna rağmen; Yeni VP. ye «bir oldu bittiyle», bir gecede «takma kelle» olur olmaz, «biz proletarya partisiyiz» demek «onlara ters gel»mez. Hiç değilse TSİP kurucularının «kendilerini gurup olarak değerlendirme»mek gibi bir özürleri var. Yeni VP. kurmayları ise hem gurup olduklarını bilir-

(Devamı Arka Sayfada)

ler, hem de kendilerini «Proletarya Partisi» ilan etmekte «ters»lik görmezler.

Yıl 1975, Yeni VP. kurmayları TSİP için dedir ve TSİP'e karşı yöneltikleri eleştiri savundukları tez şudur :

«— Diğer eğilimlerle SENTEZ'e varmadı isen,

«— Diğer eğilimleri kendi görüşüne ikna etmedi isen,

«— Ve hele bu işleri kapalı kapılar arkasında yapıp sonunda «onlar yan çizdiler, ben masumum» dersen çok partili ortamımızın günahını «egemen güçler» veya «diğer sosyalist eğilimlere» yükleme konusunda kimseyi İKNA edemezsin» (H. YILMAZ, TSİP Olayı, s. 79).

Görüldüğü gibi açıkça : «Diğer eğilimlerle SENTEZ'e varma»k, «diğer eğilimleri kendi görüşüne ikna etme»k, yani diğer sosyalist eğilimlerle (guruplarla) tek bir Proletarya Partisi içinde SENTEZ'e varma»ktır (sentezleşmektir) derler. Bu görevden kaçılarak, «çok partili ortamımızın günahının, herhangi bir gerekçeyle, «egemen güçlerin» ya *da «diğer sosyalist eğilimler»in sırtına yükleniverilmesine karşı çıkarlar.*

Oysa bugün, bu görevden, «Kongremiz tek parti içinde derleniş çağrılarını ise bir ütopi-hayal olarak görür» diyerek kaçarlar. Leninist parti anlayışının ve bu parti anlayışının Türkiye orijinalitesine uygulanması demek olan «Anarşi Yok! Büyük Derleniş!»i reddederler. Çok partililiği meşru ve haklı bulurlar. Yuvarcıkların kapalı kastları içine saplanıp, proletarya hareketinin kakırdamasını savunurlar. Proletarya Partisi yoktur, o ancak «yuvarcıkların belirli prensipler çerçevesinde birleşmelerinden« doğacaktır diyenlere şiddetle saldırırlar. Şöyle derler :

«Proletarya Partisi yok'muş. Bu iddiada altı gurup partisi varmış. Sen mihenk taşı mısın? O partilerin proletarya partisi olmadığını, sadece «iddiasında» olduklarını kestirebiliyorsun. Seninki de neticede bir iddiadan öteye geçer mi? Geçer dersek kendi bakkalını dünya zanneden zavallı esnaftan öteye gitmiş olur muyuz?

«Neticede, hayat **doğrulamadıkça** hepsi hepsi birer iddiadır.» (Yeni Sosyalist, 14 Haziran 1977).

Görüyorsunuz, «neticede» öyle bir yere gelindi ki, Proletarya Partisi var mı, yok mu bilinemiyor. Proletarya Partisi var demekle de, yok demekle de «kendi dükkânını dünya zanneden zavallı esnaftan bir adım öteye gitmiş olu»nmuyor. Proletarya Partisi var demek de, yok demek de bir «iddia»dan ibaret oluyor. Elde hiçbir «mihenk taşı» kalmıyor.

İşte insan «teori projektörü ile yolu»nu aydınlatacak bilimi inkâr ederse, kendini böyle kör kuyulara atabilir.

«Neticede, hayat **doğrulamadıkça** hepsi birer **iddiadır»** deniyor. Peki, bugün «hayat doğrulamıyor»mu partinin olup olmadığını? Onlara göre «doğrulamıyor» Çünkü onların bilimle alış-verişleri yok. Bize göre ise apaçık doğruluyor. Çünkü «partiyi kurmak (ve bütünleştirmek) bütün Rus Sosyal Demokratları arasında birliği kurmak demektir» diyor Lenin Usta. Demek ki işçi sınıfı sosyalistleri arasında birlik yoksa, hareket guruplar anarşisi batağında bocalıyorsa, Proletarya Partisi yok demektir. Ama onlara bu apaçık gerçeği göstermeye çalışmamız boşuna. Çünkü onlar kendi tekkelerini (dükkânlarını)» dünya zanneden zavallı esnaf»lardır.

Onlar; 1975'te, yine TSİP'i, benimsediğini söyledikleri, «canım çok parti de olur, günün birinde hangisi doğruysa o güçlenir» tezinden dolayı şöyle eleştirirler :

«Şu anda çok partililik bir gerçekliktir. Ama bu gerçeklikten yola çıkıp bunlardan birisi mücadele içinde güçlenecektir tezini getirmek zaten var olan olaylara isim takmaktan başka bir işe yaramaz, yani olayların kuyruğundan gitmek olur. Oysa bizlerin görevi bu durumu bir an önce değiştirici öneriler bulmak, olayları değiştirmek için aktif tavır almaktır.» (H. YILMAZ - TSİP Olayı... s. 80).

Bugünse, «bu durumu bir an önce değiştirici öneriler bul»an (önerimiz : «Anarşi Yok! Büyük Derleniş!«tir), «olayları değiştirmek için aktif tavır alan bizleri «parti kaçakçılığı»yla suçlarlar. Ve onlar, iki yıl önce «kolaycı yol», «olay kuyrukçuluğu» olarak *eleştirdikleri TSİP'in tezine dört elle şöyle sarılırlar : «SONUÇ OLARAK : Yaşadığımız günlere gelinceye kadar geçen dönemi, sosyalist eğilimlerin kendi aralarındaki sınır çizgilerini çizme olarak değerlendirirsek,* bundan sonrasını da; bu sınırlar içinde ve doğrultusunda derinleşmek, yaygınlaşmak; «BAŞA GEÇMEK» için mücadele yılları olacaktır diyebiliriz.» (age. s. 178).

Böylece onlar TSİP ve diğer («Anarşi Yok! Büyük Derleniş!» inkârcısı) gurup partileriyle aynı bataklıkta buluşurlar. Yine aynı bataklıkta : «Kongremiz; sosyalist partilerin ancak bu ilişkiler düzeni içinde («başa geçmek için«).... birbirleriyle yarışabileceklerine.... inanır.» (Yeni VP. Olağan Kongre Kararları, s. 6) diyerek diğer gurup partilerini başsız develik güreşine davet ederler.

Ve de yukarda kendilerinden aktardığımız birbirine karşıt iki ayrı tezi, yine aynı kitap içinde savunarak teori diye piyasaya sürerler.

Yeni VP. kurmaylarının «çelişkiler denizindeki», «zikzaklarla dolu», «talihsiz» serüvenlerinden hayli örnekler verdik. Şimdi okuyucunun aklına şöyle bir soru gelebilir : «acaba onların hiç mi tutarlı tezleri yoktur?» Hemen teslim edelim ki vardır. Onlar, «Anarşi Yok! Büyük Derleniş!»i, düşünce ve davranışça, inkâr etmekte her zaman tutarlı ve kararlı olmuşlardır.

DÜZELTME

Geçen sayımızın bu sayfasında üçüncü sütunun sondan ikinci paragrafında birinci satır yanlış çıkmıştır. Satırın doğrusu şöyledir:

«Dünyanın her başarılı devrimci ÇELİK..

düzeltiriz.

Proletarya Partisi Nedir ?

(Baştarafı 7. Sayfada)

cağı gibi, Proletarya Partisi problemi, **olağanüstü** diyalektik işleyen bir mekanizmadır.

O mekanizmayı alışılagelmiş **skolâstik** Antika metod ve mantıkla yahut **metafizik** Modern Burjuva metod ve mantığı ile kavrayabilmek olanaksızdır. O nedenle, **Proletarya Partisi** içinde ve dışında boyuna skolâstik ve metafizik kafalar kırılıp dökülür durur.

Proletarya Partisi, hem **bütün işçi sınıfının** içinde olacak, hem de öteki **bütün sosyal sınıfların** içinde olacaktır. Proletarya Partisi : hem bütünüyle **işçi sınıfının** devrimcilerini içine alacak, hem de bütünüyle öteki **sınıf, tabaka ve zümrelerin** devrimcilerini içine alacak.... Bu apaçık bir çelişki değil midir? Bir çelişkidir. Ama, **akıldan** uydurma, **subjektif** ve soyut bir **ölü** çelişki, yâni **saçma** değildir : Tam tersine, **yaşantıdan** gelme, en objektif ve en **somut** bir **canlı** çelişkidir, yâni **gerçekliğin** *tâ kendisidir.*

Proletarya Partisinin bütün gücü ve bütün ***dinamizmi*** *bu gerçeklerin canlı* ***diyalektiğinden*** gelir. Proletarya Partisi iliklerine dek bir sınıf partisi, **işçi sınıfının partisidir.** Ama egoist, kendi sınıf tekkesinin aşılmaz duvarları içinde bunamış sınıf tekelcisi bir parti değildir. Örneğin, İngiliz Trade-union'-larının **İşçi Partisi** öyle dar sınıfçıl kaldığı için, her şeyden önce, **Sendika** ağalarının, Finans-Kapital uşaklığına yatkın, İşçi Sınıfı düşmanı, Emperyalizm dostu örgütüdür.

Proletarya Partisi, yalnız işçi sınıfının çıkarlarını ve dar çerçevesini düşünmekle kalmaz. Sosyal sınıflar tabusunu, işçi sınıfı ile birlikte toplum alınyazısından siler. Ortada yalnız **insan** varlığını yüceltecek bir toplum ülküsünü taşır. En az **sınıfçıl** olduğu kertede **insancıldır.** Ham ervahı çileden çıkaran başdöndürücü diyalektik buradadır. Bu **olağanüstü : (Sınıf + insan)** ülküsünün biricik bilimi ve bilinci, **teorik** ile **pratiği** İşçi Sınıfı açısından **Proletarya Partisinde** sentezleştirmiş bulunan **Bilimcil Sosyalizmdir.**

(Sosyalist Gazetesi, sayı: 9-16 -16.2.1971).

ÇAĞRI!

GAZETEMİZİN SÜTUNLARI PROLETARYA PARTİSİNİN REORGANİZASYONU ve HALK KURTULUŞ CEPHESİ'NİN ÖRGÜTLENMESİ YOLUNDA OLAN HER DEVRİMCİ EĞİLİME AÇIKTIR.

HÜKÜMET KURULDU

(Baştarafı 1. Sayfada)

BUNALIM VE FİNANS OLİGARŞİSİNİN HESAPLARI

Meseleye «Tek ve Güçlü Hükümet» istekleriyle girelim.

Bir yandan döviz sıkıntısı, zamlar, eli kulağında gelen devalüasyon yani ekonominin içine girdiği dar, boğazı, dış politika çıkmazlarını (Amerikan silah ambargosu Kıbrıs ve Ege sorunu vs.) atlatmak ve kendiliğinden, dağınık bir şekilde de olsa muazzam bir ölçüde gelişen devrimci potansiyeli ezmek. Öte yandan ve asıl daha önemlisi Türkiye'nin Finans-Kapitalistler eliyle efendi değiştirmesi. Yani Almanya'ya satışı.

AETnin başını çeken Alman Emperyalizmi giderek güçlenmekte ve yeni pazarlara ihtiyaç duymakta. Bu amaçla Türkiye'ye de göz dikmiş ve bir hayli yol almıştır. Türkiye Finans-Kapitali de efendi değiştirmeyi yani ABD Emperyalizmi yerine Alman Emperyalizmine kulluk etmeyi kabullenmiş durumda. Çünkü ABD Emperyalizmi çeşitli yerlerden, en son kahraman Vietnam halkından aldığı onmaz yaralarla çökmekte Dünya Halkları gözünde prestiji sıfıra inmekte, Dünyanın her yerinde (özellikle Vietnamda) yaptığı vahşetlerle yerilmekte.

Türkiye'de de yıllardır dost olarak tanıtılan ABD Emperyalizmi, Kıbrıs meselesinde ve daha sonra uyguladığı silah ambargosuyla, egemen sınıflarca şövenizmle afyonlanan halkımızın bu duygularına ters düştü. Şövenizm silahları geri tepti. Artık dost, efendi diye yutturulamıyor. Ayrıca devrimcilerimizin yıllarca verdiği mücadele de ABD'nin ipliğinin pazara çıkmasında en etkin rolü oynamıştır.

Oysa Alman Emperyalizmi dipdiri ve «demokrat», «Sosyalist Enternasyonalci» Üstelik Türkiye'ye efendi değil ortak görünümünde.

Fakat bu yeni satış için devrimcilerden ve devrimcilerin etkilemesiyle halktan gelebilecek her türlü muhalefet girişimini bastırmak serbest hareket etmek gerek.

İşte kendilerini bunalıma sokan bütün bu işlerin üstesinden gelebilmek için Finans Beylerinin güçlü hükümetlere ihtiyaçları var.

Böyle bir hükümet için en çok üzerinde durdukları formüller başta CHP-AP koalisyonu ya da tabanındaki anti-faşist güçlerden arındırılmış bir CHP. Bir üçüncüsü de «kaos» dedikleri faşist diktatörlük idi.

Zaten seçimlerden önce baklayı şöyle ağızlarından çıkarıyorlardı: (İlk iki ihtimal gerçekleşmediği takdirde) «Sanırım ki demokrasi bir süre askıya alınır, askeri kontrol altına girer» (Ertuğrul Sosyal, Cumhuriyet 18 Nisan 1977) M. Zeytinoğlu ise bunu şöyle dile getiriyor: «Bu Türkiye'de olur ya da olmayabilir. (Kastettiği CHP-AP koalisyonu) Ama Türkiye'de bu olmazsa na olur? Söylemeye pek dilim varmıyor: **Ondan sonrası KAOSTUR»** (Cumhuriyet 19 Nisan 1977)

Seçimlerden de sırayla bu alternatifleri (fakat daha çok CHP-AP koalisyonunun işleyebilecek sonucu elde ettiler.

Azınlık CHP hükümeti mi, CHP-MSP koalisyonu mu yoksa AP-MSP-MHP koalisyonu mu tartışmaları sürerken ilk ikisini sıradan çıkarıp üçüncüsünü uygulama alanına sokarken B. Ecevit'e yaptırdığı AP ile uzlaşma teklifisiyle CHP-AP koalisyonunu daha ciddi bir şekilde gündeme getirdi.

Bunlardan azınlık CHP hükümetini, Finans-Kapitalistler bu aşamada istemedikleri halde istiyor göründüler. CHP'yi bu aşamada, bu haliyle kabul etmektense AP'ye yanaştırıp onunla ortak hareket ettirmeye zorlaması kendisi için çok daha yararlıydı. Fakat bunu da elbette CHP'nin tabanını CHP-AP koalisyonuna ikna edebilmek için CHP hükümetine karşı olmadığını söyleyerek yapması gerekirdi.

Ve sıra Yeni MC'ye geldi. Onu da kurdu Yeni MC bir süre icraat yaparken, hakim sınıflar da CHP-AP koalisyonu için son pürüzleri de ortadan kaldırmaya çalışacak. Başarırsa ne alâ, ha'kın %80 ine yakın kısmının oylarını alan iki partiye dayanarak Finans-Kapital'in yapamıyacağı şey yoktur. Yok bu gerçekleşmezse Yeni MC'ye devam. Fakat bu sefer orduya dayanan ve eskisinden çok daha kanlı bir Yeni MC. Ama gelişmelere bakarsak birinci ihtimalin gerçekleşmesi daha kuvvetli görünüyor.

SONUÇ :

Görüldüğü gibi şimdilik Yeni MC kuruldu. Bu da bir süre sonra düşer veya düşmez. Asıl önemli olan ufuktaki Faşizm'dir.

Artık bunu da ya Finans Oligarşisi lehine Vahşi (Hür) burjuva ve Küçükburjuvaların etkinliğini iyice azaltıp, anti-faşist niteliklerinden iyice arındırılan bir CHP'nin AP ile oluşturacağı bir koalisyon eliyle uygulayacaklar. Veya Ordu'ya dayanan ve eskisinden çok daha kanlı bir Yeni MC yahut direk, açık bir askeri diktatörlük. Bunlardan hangisi? İlerde göreceğiz. Bizim görüşümüze göre en güçlü ihtimal birincisinin yani CHP-AP koalisyonunun gerçekleşmesi.

İşte finans oligarşisinin sinyalini verdiği bu faşizm dönemini ancak ve ancak HAREKETİN İŞÇİLEŞİP — KÖYLÜLEŞMESİ YÖNÜNDE, PRENSİPLİ ve GURUPCUKLARIMIZIN BİRBİRLERİNE KARŞI TOLERANSLI OLDUĞU BİR DERLENİŞ YOLUNA GİRDİĞİMİZ TAKDİRDE ANLATABİLİRİZ. Onlara, ektikleri rüzgara karşı fırtınalar biçtirebiliriz.

Dağınıklığımızın neden olduğu çok acı deneyler geçirdik. Bunlardan dersler çıkarmayıp, Çelik Çekirdek Proletarya Partisinin reorganizasyonuna yönelik bir derleniş yoluna girmezsek, İsrail'in önünde Arap Devletlerinin uğradığı bozgun sonucundan kendimizi ve halkımızı kurtaramayız. Artık bu bozgunlar ve yenilgilere yeter diyelim. Finans-Kapitalin kurduğu sırat köprüsü üstünde boynuzlaşan keçiler olmaktan kurtulalım.

Yüce sosyalizm davası uğruna dar dükkancı ve gurupçu davranışlara son verelim. Yoksa eli kulağında gelen faşizm döneminde bir çoğumuz ölümlerden ve faşizm zindanlarında çürümekten kendimizi kurtaramayacağız. Hadi biz gurupçuluğumuzun cezasını çekeceğiz diyelim, olan halkımıza olacak. Halkımız gene faşizm cehenneminde kavrulacak. Buna hiç kimsenin hakkı yoktur, olmamalıdır.

BAŞYAZI

(Baştarafı 2. Sayfada)

metodları da aynı anda ortaya konmalıdır. Bu yapılmazsa sadece hiçbir şey söylememek için boş laf edilmiş olur.

Bu açıdan birlik çağrılarına baktığımız zaman ne yazık ki, somut hiçbir teklif ve davranış göremiyoruz. Evet, faşizme karşı birlik olunmalıdır. Ama nasıl? Bu soruya cevap yok. Yapılan çağrıların bu olumsuzluklarını iki nedene bağlayabiliriz :

1 — Gurup partilerinin çağrıları : bu eğilimler kendilerini parti saydıkları için, birlik önerirken kastettikleri herkesin onların etrafında birleşmesidir. Bunu açıkça söyliyemedikleri için ister istemez boş laf etmiş olmaktan kurtulamıyorlar.

2 — Proletarya Partisinin olmadığı gerçeğini kabul eden eğilimlerin çağrıları : Bu arkadaşların en önemli yanılgıları faşizme karşı başarılı savaşın da, anti-faşist halk cephesinin de partisiz olabileceğini sanmalarıdır. Bu yüzden arkadaşlar partiyi çıkmaz ayın son Çarşambasına ertelerler. Ve anti-faşist mücadeleyi «demokratik kitle örgütleri» dedikleri, orta çağın Lonca artığı derneklerine havale ederler. Halbuki Proletarya Partisi olmadan bu meslek örgütleri değil siyasi mücadeleye katkıda bulunmak, kendi meslekî sorunlarının bile üstesinden gelemezler. Çünkü Proletarya Partisi lokomotiftir, tüm kitle örgütleri vagonlardır. Birleşirlerse hep olurlar, önlerinde hiç bir güç duramaz. Birleşmezlerse, hiçtirler. Hele parti lokomotifi yoksa yığın örgütleri olan vagonlar ne işe yarıyabilir?

Bu prensibin ne derece doğru ve kesin olduğunu, 1 Mayıs, en acı ve en somut biçimde bir kez daha ispatlamış, en kör gözlere bile batırmıştır. 1 Mayıs'ta işçi sınıfımızın ve scosyalistlerimizin en bilinçli, fedakâr üyeleri bir aradaydı. Sayımız yüzbinleri buluyordu. Burjuvazi, sayısı aşağı-yukarı 1 Mayısta Taksim deki bizler kadar olan ordusuyla kırk milyon insanı boyunduruklayabiliyor. Bizi ise o gün, ciğeri on para etmez 20-30 satılmış ajan, 3-5 dakika içinde bozguna uğratabildi. Bu acı gerçeklik, kendi tekkelerini Proletarya Partisi sananlarla anti-faşist mücadele partisiz de verilebilir diyenlere uyarıcı ders olmalı, gözlerini açmalıdır.

İnkârı, en başta biz sosyalistleri ve tüm halkımızı ölümcül girdaplara götüren bu acı gerçekliği, elli yıllık Türkiye sosyalizm savaşının gerçek önderi Dr. Hikmet KIVILCIMLI kesince görmüş ve şöyle göstermiştir :

«DAĞINIKLIK - DERLENİŞ

«Herkes dağınıklıktan yakınıyor. Nedeni ve çözümü üzerine çok tartışılmalıdır.

«Türkiye, geri dönülmez İkinci Millî Kurtuluş Savaşına 15 **yıldan beri girmiş bulunuyor. Finans-Kapitalin** Biricik Saldırı Cephesi **önünde : peynir ekmek kadar şiddetle ihtiyaç duyulan iki şeyden birincisi : olabildiğince Darlığına-Homojen** bir Çelik Çekirdek **(Proletarya Partisi) kurmaktır; ikincisi : olabildiğince** Genişliğine-Hetorojen Biricik Devrimci Güçler Cephesi **kurmaktır.... Bir türlü kurulamıyorlar. Çünkü bu iki şey, boyuna, birbirinden ayrı olabilirmiş gibi konuyor. İki şeyin zıt karakteri skolastik kafaları karıştırıyor.»** (Anarşi Yok! Büyük Derleniş!)

Usta Dr. Hikmet KIVILCIMLI Proletarya Partisi ve Devrimci Güçler Cephesini hayata geçirmenin en somut metod ve biçimlerini 1970'te yayınlanan ve geçen sayımızda bir kez daha Türkiye soluna sunduğumuz Anarşi Yok! Büyük Derleniş! broşüründe ortaya koymuştur.

Tüm Türkiye sol cephesini «Anarşi Yok! Büyük Derleniş!»te konulan somut teklifler üzerinde tartışmaya ve bu teklifleri hayata geçirmek için kardeşçe, yoldaşça; birlikte davranışa davet ediyoruz.

YA BİRLEŞMEK, YA ÖLÜM!

devrimci derleniş

işçi sınıfımızdan

DEPREM DEĞİL PARABABALARI FELÂKETİ

Hür basınımızda önemli olayların yanında halkımızın çilesini yansıtan, kıyıda köşede de olsa hemen her gün yığınla haber görüyoruz. Geçtiğimiz ay içinden önemli birkaç olayı seçelim.

«İstanbul'un iki semtinde belediye arsaları üzerine yapılan gecekondular yıkıldı»

Ümraniye'de 7500 aile yaptıkları gecekondu mahallesine Korutürk Mahallesi adını verdiler. Mahalle sakinleri yıkılma korkusuyla uyku uyuyamıyorlar.»

«Hububat taban fiyatı tesbitini hükümetler birbirine atıyorlar.»

«Taban fiyatlarının açıklanmamasından dolayı pancar üreticileri huzursuz.»

«Haşhaş üreticileri daha şimdiden önemli miktarda üçüncü şahıslara (tefeci-bezirgânlara) ürün kaptırdılar»

«Derepazarında avanslarını alamıyan işçilerle ürünleri alınmayan çay üreticileri birleşerek fabrikaları işgal ettiler. İşgal, güvenlik kuvvetlerince kırıldı» (Gazeteler).

Bunlar son bir ay içinde olan olaylardan sadece birkaçı. Peki nedir bu başımıza gelenler ve neden gelmektedir? Asıl düşünmemiz gereken bu.

Bu olaylar köylümüzün ve küçük üretmenlerimizin yıllardır çektiği alınyazısıdır. Finans-Kapitalistlerle (parababaları) Tefeci Bezirgânlar elele çalışan insanlarımızı soyup soğana çevirirler.

Ektiği tohumdan döktüğü gübreye kadar tefeciye borçlanan üretmen köylümüz tüm çalışkanlığına rağmen bu borçtan kurtulamaz. Kene gibi yapışmıştır tefeci-bezirgân köylünün sırtına. Onun son karış toprağını da elinden alıncaya dek sömürür. Kendisi büyük toprak sahibi olur. Karunlaşır.

Böylece her yıl yüzlerce, binlerce küçük üretmen köylü mülksüzleşir, hızla proleterleşir. Yavaş da olsa kapitalist üretim ilişkilerinin köye girmesiyle de bu mülksüzleştirilme hızlanır.

Artık köylüye tek yol kalmıştır: İşçileşmek, şehre göç etmek.

Aslında bir avuç Finans-Kapitalist + Tefeci-Bezirgân asalak çetesi dışında kalan tüm insanların alınyazısıdır bu. Finans egemenliğinde her yol işçiliğe çıkar.

Şehre göç eden insanlarımızı çok değişik sömürü biçimleri ve yeni sorunlar beklenmektedir. İşgücünü bolluğundan dolayı işçiler arası rekabet artmakta dolayısıyla patronlara ucuz işgücü imkânı doğmaktadır. Bir kısmı işsiz kalırken, iş bulma bahtiyarlığına ulaşanlar ise her türlü sosyal güvenlikten ve iş güvenliğinden yoksun fabrika cehenneminde hergün işten atılma korkusuyla kavrulur dururlar.

Hergün artan hayat pahalılığı ile kıvranan bu insanların başına bela bir illet daha vardır: Konut sorunu.

Göçe mecbur edilen yığınlarımız büyük bir hızla şehirlerin varoşlarını doldururlar. Bir bakarsınız bir gecede bir mahalle kuruluvermiş. Yol, elektrik, su ise hak getire. Bu kadar çileye katlanabilen insanlarımızın derdi bununla da bitmez. Hergün bir odalı evinin yıkılma korkusuyla dokuz doğurur. Ve bir gün bakarsınız koca mahalle yerle bir olmuş. Kapitalizmin ürünü sağlıksız kentleşmenin yarattığı konut sıkıntısından işte en çok bu insanlar etkilenir. Her an sokakta kalma tehlikesi.

Bir bölük yurttaşımız Ümraniye'de yaptıkları gecekondulardan oluşan mahalleye «Korutürk Mahallesi» adını vermişler. Hem de bu mahalle «Ecevit Mahallesi» ile «Demirel Mahallesinin» arasında imiş. Halkımız pratik zekâsıyla bulduğu bu isimlerle kendi kendini korunacağına inandırmaya çalışıyor. Oysa Korutürk Mahallesi ismini koymakla gecekondularını koruyamıyacaklarını az çok görüyor ve tedirgin nöbet bekliyorlar.

1974 yılında yine İstanbul'da Ecevit Mahallesinin akibetini biliyorlar.

Başımızı sokacak birer yuva olan gecekondularımıza devlet büyüklerinin adını takmak çözüm olmayacaktır. Çözüm ancak gerçek kurtuluş olan işçi, köylü tüm çalışanların iktidarıdır.

PİM. Ankara Merkez Şubesi 2. Olağan Kongre kararı

İşsizlik ve pahalılık, Emperyalist ve kapitalist sistemin doğal bir sonucudur. Ülkemizde kapitalizmin çarpık gelişmesi bu iki illeti daha da yakıcı hale getirmiştir. Ayrıca Tefeci-Bezirganlığın bu illeti kangrenleştirmede rolü büyüktür.

Bugün halkımızın uykusunu kaçıran bu iki illet onun en can alıcı sorunudur. Ayrıca kulüp tutar gibi bezirgan partileri tutan, bu bezirgan partilerin sorunlarına çözüm getirmediğini görerek siyasetten uzaklaşan halkımızı siyasete çekmek ve gerçek kurtuluşunu göstermek onun can alıcı sorunu işsizlik ve pahalılıktan hareketle daha da kolay olabilecektir.

Ülke çapında gerici, sömürgen Finans Kapital ve Tefeci - Bezirgan çetesinin dayanılmaz hale getirdiği bu iki illete karşı mücadele yürüten PİM, sömürgen çeteye karşı verilen demokrasi mücadelesinin önemli bir parçasıdır.

Halkımızın bu can alıcı sorunundan hareketle örgütlemeye tüm devrimci eğilimler duyarlı olmalıdır. Devrimci eğilimlerin bu duyarlılığı, devrimci eğilimler arasındaki dayanışmayı ve yakınlaşmayı da sağlayacaktır. Devrimci eğilimler birbirlerini pratikte daha yakından tanıyacak ve doğru devrimci ideoloji etrafında örgütlenilmesinde bu, önemli bir adım olacaktır.

İşsizlik ve pahalılığın çözümünün demokratik halk iktidarı ile olacağının inanç ve bilincinde olan kongremiz PİM'i devrimci bir eğilimin tekkesi değil, halkımızı uyandıracak Halk Uyanış Güçlerini halkla birlikte ve halk tarafından örgüteyecek bir teşkilat olarak görür ve bu amacı daha iyi başarabilmek amacı ile,

Kongremiz: BÜTÜN DEVRİMCİ EĞİLİMLERİ

1 — Var olan PİM teşkilatlarına girerek söz ve karar sahibi olmaya,

2 — PİM teşkilatı olmayan her mahalle, köy, kasaba ve şehirde PİM açmak için ortak çalışmaya çağırır.

devrimci derleniş

Sahibi : Ahmet KALE
Sorumlu Md : F. Ayhan ERKAN
Yönetim Yeri : İbrahim Müteferrika Sok.
Fazilet Han No : 4/111 Ulus/ANKARA
YILLIK ABONE : 30 TL.
Dizgi, Baskı : ULUCANLAR MATBAASI